

AVE MARIA

"AVE MARIA"

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA DEVETE ŠTEVILKE.

Magnificit.	265	Razlaga sv. maše.	282
Prosrite in boste prejeli.	266	O materinem očesu.	281
Venec iz rož.	267	Duhovnikova mati.	286
Pustite otročičem. (Pesem)	269	Pogubnost mešanih zakonov.	286
Čudodelni Jezušček	270	Tretji red in žene.	288
Spomini iz lepih dni.	272	Naše šolske sestre.	289
Na misijone v Indijo.	274	Glasovi od M. Pomagaj.	291
Njegov klic.	275	Zahvala za Šiško.	293
Imelda. (Igra.)	277	Na razgledu.	294
Častna straža.	280	Naš radio	296
Apostolstvo molitve	281		

Naročite si takoj

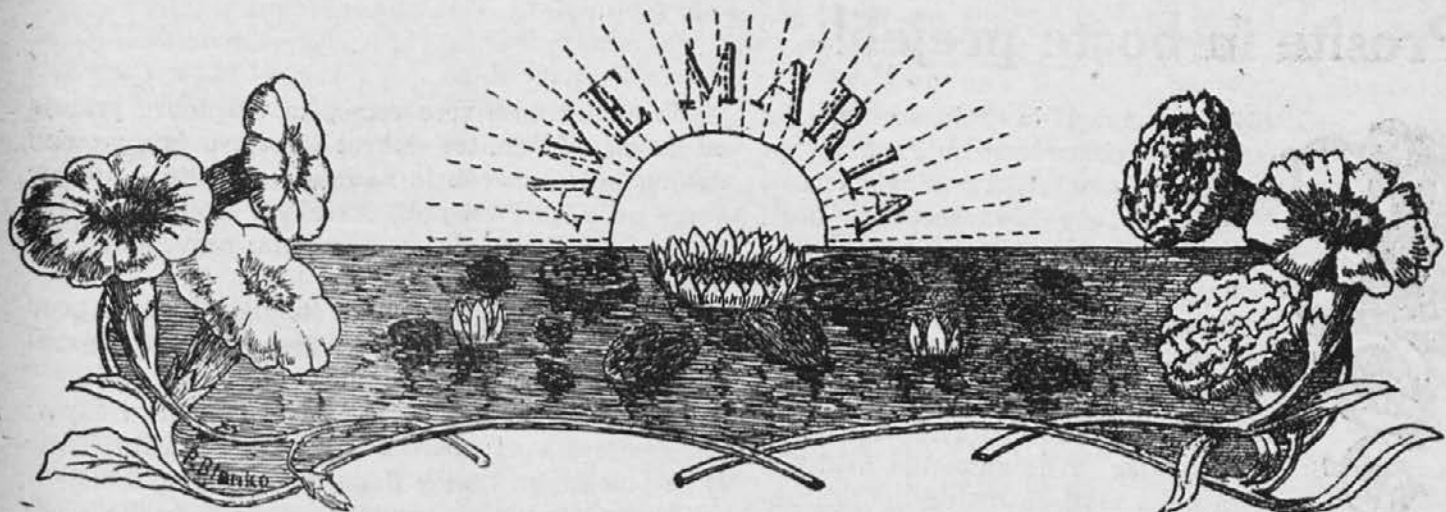
KOLEDAR AVE MARIA

za leto 1927.

Ta naš priljubljeni koledar se prav te dni tiska in bo izšel že prve dni meseca oktobra. Letošnji koledar bo zopet jako obširen in bo imel zelo mnogo zanimivih spisov in celo vrsto mikavnih slik.

Takoj naročite!

Cena nepreklicno 50 centov.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Rev. Fr. P.:

MAGNIFICAT.

Ko je nevidno jutro vstalo,
je vstala blažena Devica
in pohitela k svoji teti,
hitela kakor lahna ptica.

Priklanjajo se tej Devici
visoke judovske višine,
pozdravljajo jo gorske rože,
pozdravljajo jo vse planine.

“Odkod to čast sem doživela,
da mati božja me obišče?”
pozdravi jo Elizabeta,
ko ravno stopi na dvorišče.

“Gospodu bodi čast in hvala,”
odvrne sveta ji Devica.
“V Gospodu duh se moj veseli,
če bom odslej nebes Kraljica.

Ker On se k meni je približal,
častili bodo me rodovi
in klanjali odslej se meni
vsi verni Evini sinovi.”

“Magnificat” je ves prepela,
— te rajsko lepe melodije, —
in angeli so poslušali
nebeško čiste harmonije.

Prosrite in boste prejeli!

SEM je znano, da prinaša naš list med drugimi reči tudi zahvale za uslišano molitev. To ni nič novega in javne zahvale za posebne milosti najdemo v nabožnih listih, odkar izhajajo. Hvaležnost je vedno lepa čednost, če je pa lepa že napram ljudem, je toliko lepša napram Bogu.

V eni zadnjih številčk našega lista sta se javno zahvalila neki oče in neka mati za ozdravljenje ljubljene sinčka. Mi smo seveda tisto zahvalo priobčili, ker smo ž njima vred prepričani, da je ozdravljenje v boleznih res velik dar božji, in ne vidimo v tem prav nič napačnega, ako se kdo za tak očiten dar tudi javno Bogu zahvali. In če dostavi poleg tega še zahvalo Materi Božji, je to ravno tako popolnoma prav, ker nas vera uči, da je Marija največja srednica med Bogom in med nami.

Toda zgodilo se je, da nekemu slovenskemu časniku ta javna zahvala ni bila všeč in se je v eni svojih številčk iz nje ponorčeval.

Kar se tiče dotičnega časopisa samega, se mi ne bomo veliko bavili ž njim. Če mu povzroča posebno veselje, norčevati se iz reči, ki so drugim svete, in to celo o priliki, ko dve ljubeči srca trepetata za življenje najdražjega, kar imata, mora biti to pač čisto poseben okus. Zoper tak okus iti v boj, bi se pač reklo, mahati po vetru.

Samo eno bi si usodili pripomniti. Časopisi kot je omenjeni, vedno in vedno pridigujejo katoličarom, naj ostanejo strogo pri verskih rečeh in naj se ne vtikajo v nič drugega, pa bodo imeli od nasprotnikov mir.

Tako zagotavljajo, ravnajo pa precej drugače. Ali more kdo na vsem božjem svetu reči, da je naš list z objavo dotične zahvale samo za las prekoračil strogo versko polje? Ali se more kaj takega, kot je zahvala za uslišano molitev, imenovati kaj drugače ko zgolj verska zadeva?

In vendar se je čutil dotični časnik poklicanega, da je obsul nas in ona dva krščanska starša z javnim zasmehovanjem.

K temu dejstvu nimamo nič drugega pristaviti.

* * *

Kristus Gospod nam naroča: **Prosrite in boste prejeli.** Kakor v vseh rečeh, tako se tudi v tem pogledu verni katoličani navnamo in moramo ravnati po besedah Gospodovih, ne po modrosti tega sveta, ki je večinoma popolnoma nasprotna Kristusovim besedam.

Iz nauka naše vere vemo, da vse dobro prihaja od Boga. Za delitev dobrot človeštvu ima pa Bog dvojno pot: **naravno in nadnaravno.** Naj nam pomaga po tej ali oni poti, v vsakem slučaju zahteva od nas dostojnost, da smo svojemu največjemu dobrotniku hvaležni.

Vzemimo slučaj bolezni. Bolnik išče zdravja in ž njim ga iščejo zanj vsi, ki jim je bolnik prirsal na srce. Toda kje iščejo zdravja?

Ako nimajo vere, ga iščejo seveda samo v naravnih sredstvih, pri zdravniku, pri zdravilih itd. Zateči se poleg tega tudi k Bogu, se jim zdi smešno.

Veren človek ne zamuja sicer naravnih sredstev, tudi on povpraša zdravnika in poizkusi z navetovanimi zdravili, ker ve, da je to tista **naravna pot, ki jo je določil Bog sam** za pomoč ljudem. Zdravnik in zdravila ne bi mogla sama od sebe prav nič, ako bi od Boga, Stvarnika in Gospodarja vesoljstva, ne imela tiste moči v sebi.

To je ena najpreprostejših resnic, ki jo jasno vidimo in spoznamo v luči svoje svete vere.

Ako se v boleznih obračamo z molitvijo in zaupanjem k Bogu in prosimo za priprošnjo tudi Marijo ali svetnike, imamo lahko dvojje pred očmi: lahko prosimo samo to, da bi nam Bog po **naravni** poti pomagal, ali pa lahko tudi zaupamo na **nadnaravno** pomoč. Ker vemo, da ima Bog obe poti na razpolaganje, pač smemo prositi za to ali za ono, ker nam Gospod sam naroča: **Prosrite in boste prejeli.** Njemu samemu pa seveda prepustimo, da po svoji božji previdnosti izbere za našo pomoč naravno ali nadnaravno pot.

Ali moremo po prejeti dobroti sklepati o tem, po kateri poti nam je pomoč došla?

V prvi vrsti vemo, da je **redna** pot za prejemanje **telesnih** dobrot od Boga **naravna, nadnaravna** je samo **izredna.** V večini slučajev torej ne bomo iskali posebnih čudežev. Utegnejo pa biti slučajji, ko nam je došlo uslišanje na tako nenavaden način, da smo nehote primorani misliti: v tem primeru je morda Bog pomagal po izredni, nadnaravni poti.

Za človeka, ki ima vero, in mu njegova vera nudi od znotraj in od zunaj dan za dnem vedno novih dokazov za svojo resničnost, ni nič smešnega, v take možnosti verovati. **Kdor pa vere nima, naj nam blagovoli oprostiti, ako ga v takih rečeh ne moremo smatrati za svojega svetovavca.**

* * *

Veren človek rabi torej v boleznih **svojo pamet in svojo vero**, saj ve, da ima oboje od Boga. In **oboje** mu pravi: pokliči zdravnika in Bogu se priporoči!

Že iz same sebičnosti bi bilo pametno tako ravnati. Saj veren človek vendar ve, da zdravnik ne po-

maga vselej in tudi zdravila ne — koliko ljudi mora umreti kljub morebiti desetim zdravnikom, ki jih kličejo k sebi! — za molitev pa ve nasprotno, da je vedno uslišana. Panavljam: **VEDNO**, k večjemu je treba še pristaviti zavoljo popolnosti: **Dobra molitev je vedno uslišana**. Sicer res ne vedno tako, kot si mi želimo, pač pa vedno tako, kot Bog ve, da je za nas prav.

Zavoljo tega torej **ni dober in ni moder tisti nasvet, ki pravi, da se je treba v bolezni obrniti samo do zdravnika, na Boga pa ne**.

Zopet moramo z vso vljudnostjo povedati, da so to reči, v katerih pri najboljši volji ne moremo sprejemati nasvetov od ljudi, ki vere nimajo. Ako se pa celo čutijo razžaljene, če jim mi ne pripisujemo veliko vere, potem jim moramo pa povedati, da se vernemu človeku prav nič ne spodobi, javno se norčevati iz reči, ki so mu zavoljo površnosti v njegovem mišljenju nerazumljive.

Dostavljamo še: V javnih zahvalah za uslišanje, ki jih priobčuje naš list, se nikjer ne trdi, da so tista uslišanja gotovo nadnaravna, čudežna. Lahko so, lahko niso. Rečeno je samo, da je molitev pomaga-

la, in sicer v dotičnih slučajih tako, kot je bila želja prosivčeva.

Poudarili smo že, da je hvaležnost za tako dobroto pri dostojnih ljudeh sama ob sebi umevna, vsaj tiha, v privatni molitvi se izražajoča hvaležnost. Ako pa taka hvaležnost prekipi meje srca in se pokaže celo v javnosti, se more o njej reči samo toliko, da je storila še nekaj več, kot je bila strogo dolžna — **in to je toliko bolj priznanja vredno**.

Gospod naroča: **Prosrite in boste prejeli**. Sv. Cerkev, od njega ustanovljena voditeljica k Bogu, nas pa izpodbuja dan na dan: ". . . vredno in pravično je, primerno in zveličavno, da Ti vedno in povsod dajemo zahvalo, Gospod sveti . . ."

Tega Učitelja in te Učiteljice se bomo oklepali še nadalje.

* * *

To smo napisali v obrambo naših dobrih ljudi in v zagotovilo, da ravnajo prav. Odločno pa odklanjamo napade nanje od vsakogar, ki operira zgolj z bolj in manj posrečenim — smešenjem reči, ki se jih niti malo ne potruji razumeti.

B. A.

Venec iz rož.

J, vse rože so kri! Čista, Bogu in ljudem všečna kri, ali pa tudi divja, nasilna, zlobna, strupena! — So zdaj veselje, ki vriska do nebes,

drugokrat zopet peklenko zlobna pohota; in ljudje, ki to vedo, ljubijo vrtnico in njeno vonjavo, če je čista in plemenita. Poštenim in krepostnim deklicam in ženam trgajo mladeniči in tudi še možje gavtrožne vejice kot znamenje svoje ljubezni in spoštovanja. Zato so dajali svoje dni cesarji — in sv. Oče delajo še danes tako — vkovati vrtnico v zlato ter so jo poklanjali kot znak najvišje časti najbolj vrednim.

Naša vrtnica je tudi znamenje molčečnosti. V starih sodnih dvoranah blesti njena slika nad vrati, in iznad spovednic starih cerkva gleda izklesana iz lesa; kajti

gavtroža je simbol najbolj skrivnostnih in čudovitih reči — ljudje naj se učijo ob nji pobožnosti in molčanja.

Drugi pa pravijo, da je vrtnica kraljice veselja, in si vpletajo vence iz njenih vejic v lase, kadar gredo na kake slovesnosti.

Ovijte si tedaj tudi vi rožni venec okoli glave, kadar greste k svečanosti, a pazite, da se vaše veselje ne izprevrže v surovo strast! Živeli so že pohotneži, ki so se kopali v morju gavtrožnega listja, da bi se upijanili z njenim vonjem; nekoč pa je bil celo grozovit cesar v Rimu, ki je dal svoje goste, sedeče pri gostiji, tako posuti z rožnim cvetjem, da so se veseljaki najprej smejali in bili kar omamljeni od vonja; toda dež gavtrožnega listja, ki se je vsipal izpod stropa, se ni ustavil in goste je obsla groza. Že jim je bila narasla povodenj rožnega listja

L. Weissmantel-Rev. Fr. Pengov:

do vratu, in zdajci se zgrne rdeče vrtnično morje nad njihovimi gla-

vami, da so se podušili v njem kot v zadušljivih, s strupom napojenih rjuhah. Zunaj pred zapah-njenimi durmi je pa stal cesarski tiran, poskušal krike smrtnega strahu in se smejal kot vtelešen hudič svoji peklenški šali.

Ali ste že kdaj videli rjaste pege na listih marsikake vrtnice? Pravljica meni, da je to kri, prelita od mučencev, ki so umrli za svojo vero.

In ali vam je morda znana zgodba vrtnic sv. Doroteje? Doroteja je bila dražestna devica in poganski sodnik, ki jo je videl, se je razvnel do nje v plamenu ljubezni ter si jo zaželel za ženo. Toda ona je bila kristijana in si je bila izbrala Boga za svojega nebeškega ženina. Zato odrine z nežno roko ljubezen poganskega sodnika od sebe in mu pripoveduje o vrtu svojega Gospoda. Surovo in divje se zakrohota pogan. Prejšnja ljubezen se izpremeni v divje sovraštvo in zato zapove svojim rabljem, naj odsekajo Doroteji glavo; preden se pa to zgodi, ji še zarjove:

"Ko prideš na vrt svojega Gospoda in Boga, se spomni tudi name in mi pošlji šopek vrtnic iz njegovega vrta!"

Tedaj zablisne rabljev meč v zraku in Dorotejina glava se kotlja po pesku. Na večer tega dne pa se je zgodilo, da je sedel sodnik v svoji sobi, ves nesrečen in obupan zavoljo Doroteje, ki jo je bil sam pokončal. Nenadoma pa se posveti v sobi, skozi vrata vstopi nebeški sel, ki nosi košaro, polno cvetočih vrtnic, in govori:

"Te vrtnice ti pošilja Doroteja iz vrta svojega Gospoda."

Ves prevzet odloži sodnik drugo jutro svojo službo in postane sam spoznavavec Kristusov.

Kaj pa o vrtnicah sv. Elizabete Turinške ste že kdaj čuli? To pač veste, da je bila Elizabeta pobožna in zelo usmiljena žena in deželna grofica Turinška v mestu Eisenach na graščini Wartburg.

Odtod je hodila pogosto v dolino in nosila siromakom kruha in vina. Njen soprog Ludvik pa je bil trd in neusmiljen; jezilo ga je, da ima tako milosrčno in usmiljeno soprogo, zato je prepovedal Elizabeti hoditi k siromakom. Celo strašno ji je zapretel, ako ga ne bi ubogala. Ker se je pa Boga, ki je zapovedal usmiljenje do ubogih, bolj bala kot svojega zemeljskega soproga in ker na drugi strani ni hotela dražiti njegove jeze, je izkazovala poslej svoje usmiljenje na vso moč skrivaj. Ko pa hiti neko noč v temi zopet s košarico, polno kruha in vina, po gozdni stezi proti dolini, stopi nenadoma deželni grof, obdan od dveh mož z gorečima bakljama, iz goščave pred njo in jo ustavi.

"Kaj neseš v košari?" jo vpraša osorno.

Hotela je priznati: "Kruh in vino," toda usta tega niso mogla izgovoriti, ampak so govorila

proti njeni lastni volji: "Vrtnice nesem." Prestrašila se je svojih lastnih besed. Kaj? Lagati hoče?

"Kaj neseš v košari?" vpraša mož iznova, zakaj opazil je njen strah. In spet je hotela reči: "Kruh in vino." Pa iznova so proti njeni volji zatrjevala usta: "Gavtrože nesem." Tedaj potegne sama proč prtič, ki je pokrival košaro, da bi mu pokazala, kar so tajila njena usta, kruh in vino. Toda glej! V košari so bile res vrtnice, same cvetoče vrtnice! Tedaj spozna deželni grof božji čudež, oblije ga rdečica sramu, pade pred Elizabeto na kolena in jo prosi odpuščanja; odslej ni bilo za njeno milosrčnost nobene zapreke več.

Najlepše čudo pa je čudo rožnega venca, čudo rože obljube. Ta roža je Marija, kraljica nebes in zemlje, in Kristus je njen preljubi Sin. V spomin na Marijo in njenega sina so spletli pobožni

molivci trojni venec iz rož, enega iz belih, drugega iz rumenih in tretjega iz rdečih rož. Nimam vzroka dvojiti, da spletaš tudi ti ta trojni venec iz najlepših vrtnic prav pridno, po možnosti sleherni dan, v čast svoji nebeški Materi in v lastno svojo največjo korist.

Če pa res ravnaš tako in to s premislekom (premišljevanje) ter obnavljaš v svoji duši Kristusovo trpljenje in slavne zmage njegove Matere, kako bi ne mogel, dragi moj, prenašati v bodoče tudi svojega lastnega trpljenja? Kako bi se mogel pritoževati, če te boli zob ali žuli čevelj ali te bolezen prisili v posteljo? Kako bi iz skrivnostne te molitve ne zajemal moči, da priskočiš vsakemu človeku, ki ga vidiš, da trpi, poln ljubezni na pomoč? In kje je človek, ki bi bil brez vsakega trpljenja?

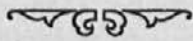
Še mrlič, ki leže bledi in kot vosek v rakvi, nosijo rožni venec iz lesenih biserov med sklenjenimi, otrpnjenimi prsti, kajti v živ-

ljenju so verovali, da pride enkrat dan, ko bo križec, ki visi na vsakem takem rožnem venčku, izginil iz grobov in se prikazal v veliki mogočnosti in veličastvu pred obličjem vseh dežela in narodov v oblakih. Tedaj se bodo odprli grobovi in odrevenela trupla se bodo vrnila iz pepela, v katerega so se zgrudila, spet nazaj v življenje. In zopet bodo našla rožni venec v svojih rokah, pa to ne bodo več lesene, suhe jagode, tudi te bodo vzcvetele v čudovito vonjavo vrtnice. In blaženi, ki bodo držali take cvetoče rožne vence v rokah, si jih bodo posadili na glavo in šli naproti veliki svečanosti Kristusa, ki prihaja v oblakih utemeljevat svoje večno kraljestvo.

Stara legenda pripoveduje, da sta si stali nekoč na odprtem morju nasproti dve sovražni brodovji. Jutro se je jelo svitati in bitka se je imela pričeti. Tedaj opazi eden obeh admiralov, da je število njegovih ladij mnogo večje od števila sovražnega ladjevja; vsa vojska zauka in drvi naprej, kot bi šla na

vesel lov. Drugi vojskovodja pa videč, da ima mnogo manj ladij nego sovražnik, zapove še polovici svojih ladij, da naj se odstranijo v bližnji zaliv; vojaki naj tam odložo meče in mesto njih primejo za rožne vence ter med bitko molijo. Ostali polovici pa zapove vojskovodja, naj otvori bitko. In zgodilo se je, da je njegovo majhno število ladij premagalo in uničilo velikansko nasprotno brodovje. (Nekaj takega se je v resnici zgodilo l. 1571., ko je pri Lepantu majhno krščansko brodovje uničilo turško velesilo na morju za vselej.)

Glej, tak boj moramo biti tudi mi vsak dan proti majhnim in velikim skrbem, stiskam in strastem svojega življenja! Kakor gori omenjeni admiral, imej tudi ti na ročaju meča v vsakdanjem boju ovit rožni venec, da zmagaš in da se prikaže venec malih, lesenih jagod nekoč kot venec cvetočih vrtnic tudi v tvojih rokah, ko boš korakal k svečanemu ženitovanju na nebeških livadah.

Rev. Iv. Pucelj:

Pustite otročičem k meni priti.

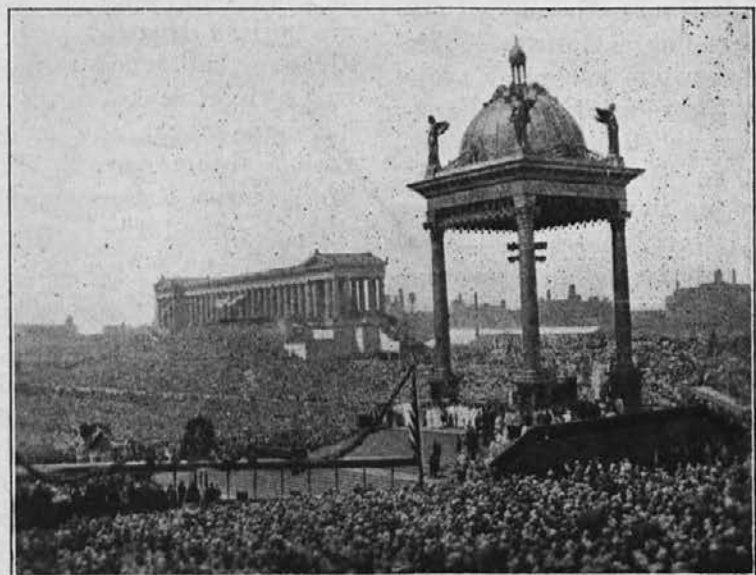
MARK. X, 14.

Prinesle matere so mu otroke, da nanje svete bi položil roke, učenci pa hoteli so braniti. — "Pustite otročičem k meni priti!"

Kot v morju zvezde se blišče visoke,
tako nebeške misli se globoke bliščijo v dušah teh; kdor hoče iti v kraljestvo božje, mora dete biti.

O, naša srca niso deca več: viharji so nedolžnost nam pobrali, v viharjih smo oči si izjokali.

Pa če k očetu se otrok proseč povrne, vse mu bo odpustil oče, na srce stisnil ga ljubezni mroče.

Prizor z evh. kongresa. Otroška maša.

Čudodelni Praški Jezušček.

Piše č. S. Sabina O.S.F.

Sheboygan, Wis.

KO se zopet približuje sveti adventni in božični čas, se naša srca in pogledi znova obračajo k božjemu Detetu Jezusu v jasticah, od katerega je izšlo zveličanje sveta. Ponižne in preproste duše so vedno gojile posebno pobožnost do sladkih skrivnosti Jezusovega detinstva. Večkrat se je opažalo, da se je ta ljubka pobožnost po nekaterih krajih zelo razširila med ljudstvom. Češčenje čudodelnega, tako zvanega "Praškega Jezuščka", ki je za več kot sto let zaspalo, se je zopet jelo oživljati in širiti. O tem pričajo njegovi kipi v raznih cerkvah, še bolj pa po javnih ali privatnih kapelah. Gotovo božja previdnost v tem zasleduje svoje namene. Naprednjakom in napuha polni vednosti, ki taji vse nadnaravno, se zopet v tem času kaže ubogo, na slamici ležeče betlehemske Detece, to Dete, ki uboge in zapuščene tolaži; grešnike prijazno in milo vabi k pokori, premaguje in sramoti s svojo čudodelno močjo prevzetne in uporne duhove.

Ko je angel Gospodov v blaženi sveti noči pobožnim pastircem oznanil veselo novico, da je rojen Mesija, rekli so: "Pojdimo v Betlehem pogledat, kaj se je zgodilo." Koliko vernih, pobožnih duš od tiste blažene noči obiskuje ubogo betlehemske Dete. Obiskujejo je v zakramentu ljubez-

ni, v presvetem Rešnjem Telesu, kjer On resnično in bistveno prebiva med nami. Ali pa mu skazujejo češčenje v podobah in kipih, ki predstavljajo to Detece. Božja neskončna modrost je pobožnim častilcem v mnogih slučajih pokazala, kako ljubo ji je to češčenje.

Oblike pobožnosti so v sveti katoliški cerkvi tako številne in različne, vendar vedno iste, kakor nespremenljiv in neovrgljiv je njen nauk. Je vedno isti Bog, isti Kristus, ki se moli in časti v raznih liturgičnih, kakor zasebnih pobožnostih. Kdo bo zameril vernemu katoličanu, če se vnema za to ali ono pobožnost ali češčenje bolj ko drugo! Ako je ena za njegovo duhovno razpoloženje bolj privlačna kot druga. Je-li kaj napačnega, ako potrto srce razliva breme svojih bridkosti pred svetim Razpelom, ali pred sliko Brezmadežne? Ali vrtnica kaj zgubi na svoji lepoti, ako ob njeni strani cvete snežno bela lilija ali temnorudeč klinček?

Kakor ima vsako stoletje in vsaka dežela svoja svetišča, ravno tako se je v gotovih časih in krajih ta ali druga pobožnost bolj razširila in ukoreninila med verniki. Ena teh pobožnosti je tudi pobožnost do "Praškega Jezuščka". Ni mogoče dokazati, kako se je ta pobožnost v zadnjih letih razširila. Gotovo pa je, da se je s to pobožnostjo pomnožilo zau-

panje, nežna ljubezen in živa vera v srcu vernikov. Častilcem Praškega Jezuščka se lahko reče: Pojdimo pogledat Božje Detece! Pojdimo občudovat čudeže in milosti, ki jih Vsemogočni deli onim, ki Mu skazujejo češčenje v tej podobi.

Pridte, častimo božje Dete v čudodelni podobi Praškega Jezuščka! Vstopimo se pred njegovo milo sladko obličje. Potožimo mu svoje bridkosti in težave. To malo Dete je vsemogočni kralj nebes in zemlje, ki ne zavrže nobenega svojega podanika. Njegove mile oči usmiljeno gledajo na nas, ovce njegove črede. Apostol pravi: "Prikazala se je dobrotljivost in ljubezen našega Boga, našega Zveličarja." Te besede se lahko obračajo na to ljubko predstavo Deteta Jezusa, po kateri se Njegova dobrotljivost razodeva tudi v današnjih časih.

Namen teh vrstic je, seznaniti bralce "Ave Maria" s to pobožnostjo in jo razširiti tudi med slovenskim ljudstvom. Dandanes, ko je na svetu toliko gorja, stisk, nadlog, boleznih, katerih človeška moč in veda ne obvlada, ki nas kakor divji valovi zalivajo od vseh strani, bo pogled na Praškego Jezuščka navdal naše duše z novo močjo in pogumom. "Moj Jezus! hočem Te držati in ne izpustiti!" naj bo v teh burnih časih geslo vsakega zavednega katoličana.

Svetišče Praškega Jezuščka in začetek pobožnosti.

I.

"Kako ljuba so Tvoja svetišča, Gospod vojskinih trum!"

Na malem gričku starodavnega mesta Prage se vzdiguje mogočna cerkev "Maria de Victoria" — "Marija Zmagovalka," ki je bila postavljena v spomin slavne zmage katoliške vojske v Belih gorah.

Bilo je za časa 30letne vojne, ko je Friderik Kalvynec prihrul s svojo vojsko iz Nemčije in si podjarmil češki prestol, in katoliška češka dežela je prišla v roke protestantov. Tedanji avstrijski cesar Ferdinand, postavni dedič češke kraljevine in prestola, in bavorski kralj Maksimilijan, se z združenimi močmi ustavita protestantovski premoči. Verna katoliška princa nista računala samo na svojo pomoč. Izročila sta celo vojskino zadevo Gospodu vojnih trum. "Nekateri zaupajo na svoje moštvo, nekateri na konje, mi pa bomo klicali ime Gospodovo, ime našega Boga." Kakor nekdanj kralj David, sta storila verna voditelja armade. Prosil sta preč.o. generala bosih Karmelitov, p. Dominika, ki je bil mož po božji volji, da naj bi spremljal vojsko, navduševal in bodril s vojo zgovornostjo bojevnikov za sveto stvar. Bilo je 8. novembra leta 1620., ko je ta sveti mož, navdan s preroškim duhom, bodril omahujoče generale krščanske armade, naj se nemudoma vržejo na sovražne čete. Sam je vodil vojake na bojišče, vedno ponavljajoč: "Marija, Marija!" držeč kvišku sliko rojstva Jezusovega, kojo so protestanti ne dolgo prej oskrunili in onečastili. Njegov pogum je navdušil vojake. Srčno napadejo sovražnika in ga slavno premagajo. Od vseh strani se čujejo veseli vzkliki: "Zmaga, zmaga!" Ta zmaga v Belih gorah je bila odločilna, da je Češka ostala katoliška.

V večni spomin te zmage in v

zahvalo za pomoč božjo in njegove svete Matere, kakor tudi iz hvaležnosti do oznanjevalca zmage, P. Dominika, generala karmelitov, je cesar Ferdinand II. postavil na ondotnem griču v Pragi krasno cerkev Marije Zmagovalke in poleg nje karmeličanski samostan, kojega velik dobrotnik je ostal do smrti. Cerkev ima šest oltarjev. Eden teh je čarobno razsvetljen. Svit mnogoštevilnih lučic pada na krasni kip, ki ima svoj milostni tron v sredini tega blišča. Kip je voščen, okoli 19 palcev visok. Krona z blestečih

biserov in dijamantov obdaja čelo. Oblečen je v bogato, z zlatom vezeno obleko. V desnici drži svetovno kroglo, desna pa se lahko dviga k blagoslovu. Ta mali kip v daljni češki deželi je toraj predmet češčenja tisoč in tisoč vernikov širom zemlje.

Pa odkod je prišel ta ljubki kip, pred katerim je bilo že toliko potrjih src potolaženih, toliko žalostnih razveseljenih, toliko bolnikov ozdravljenih, toliko trdovratnih grešnikov spreobrnjenih?

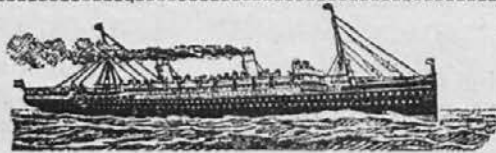
(Dalje prih.)

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

P O S T O L S K I
nuncij nam je napovedal posebno avdijenco pri sv. očetu za četrtek dopoldne. Toda zastoj smo

čakali. Šele v četrtek zvečer, nekako ob 10. uri nam je prinesel poseben služabnik iz Vatikanu v hotel pismo, v katerem nam papežev komornik sporoča, naj bomo ob enajsti uri v Vatikanu.

Zgodaj zjutraj smo vstali, opravili sv. maše in sv. obhajila in potem se pripravili za avdijenco. Father Oman si je preskrbel "firtašek" za na hrbet, kakoršnega ukazujejo predpisi, da mora imeti vsak svetni duhovnik pri avdijenci. Naše ženske so si vse poskrbele črn "špic tuh," kakor je predpisano.

Točno ob pol enajstih smo si naročili izvoškeke, ki so nas odpeljali proti sv. Petru. Da bi nesli s seboj tudi spomin na ta slavnostni dan, smo si naročili fotografa, da nas je pred vhodom v papeževo palačo fotografiral. Slika je bila že priobčena in je dobra. Vsi jo imamo shranjeno kot dragocen spomin. Posebno še, ker imamo na sliki s seboj apostolskega nuncija, ki je naš prijatelj.

Ko so nas pustili v Vatikan, smo šli po dolgih hodnikih in mnogih stopnicah, preden smo prišli v papežev oddelek Vatikanu. Takoj s stopnic smo prišli v veliko in krasno dvorano, kjer mora biti gotovo prostora za nekako tisoč ljudi. Tam je tudi tron, kjer sv. oče deli javne skupne avdijen-

ce večjim romarskim skupinam. Tu nam je straža ukazala čakati. Bili smo med prvimi, ki so prišli. Tu smo videli tudi kardinala Gasparija, ki je ravno prišel iz papeževih soban.

Strežnik pred sobanami je zaklical "Pozor!" in cela posadka je vstopila v red k vratom. In ko je prišel, ga je pozdravila. Je to krasen mož. Škrlatasti plašč je mahal po vetru. Ko je šel mimo nas, smo vstali. Ljubeznivo nam je odzdravil.

"To je toraj tisti mož, ki vodi posle sv. cerkve."

Vsa njegova postava, njegova hoja, vse kaže velikega moža.

Do dvanajstih se je nabralo že na stotine ljudi, katere so pa stražniki pošiljali v veliki večini v razne sobane. Vsakdo se je moral izkazati s posebnim pismom, da je povabljen na avdijenco. In tu smo videli, da k sv. očetu ne prihajajo samo imenitni, bogati ljudje v krasnih oblekah in uniformah, temveč tudi berači, ubožci, v strganih in ponošenih oblekah. Videli smo fanta, ki je prišel skoraj razcapan. Toda straža ga je sprejela z enako vljudnostjo in mu pokazala, kam naj gre, kakor vsem drugim. Kmalu po dvanajsti uri so tudi nas pozvali, naj gremo naprej. Tu so se pa začele težave, zlasti za naše ženske. Sv. oče je strog proti sedanji goloti ženskih vratov. Nekatero naše Amerikanke so pa bile nasprotnega prepričanja in so kazale ves svoj vrat in še malo več. Nas moške so takoj pripustili. Tudi nekatere ženske so šle brez težav, k večjemu, da so jim nekoliko črni pajčolan popravili, da se je lepše skrilo vrat. Toda dve nista našli

milosti. V razburjeni italijanščini so ju služabniki pahnili v kot, češ: "ne morete dalje!" Za vse je bilo mučno. Vendar smo jih slednjič potolažili. Toliko, da so zahtevali "pina, pina!" — namreč zaponke. K sreči smo jih našli toliko, da sta obe mogli z nami.

Šli smo skozi celo vrsto soban iz samega mramorja, obloženih s krasnimi slikami in bogato sobno opravo. Nekako v sedmi ali osmi sobani so nam veleli počakati. Ko smo tukaj nekoliko časa čakali, pride iz papeževega oddelka naš prijatelj, apostolski nuncij. Zveselili smo se ga. Bil je v privatni avdijenci s sv. očetom v zadevi jugoslovanskega konkordata s sv. stolico.

"Sem Vas že napovedal sv. očetu," nam je povedal prijazen gospod. "Sprejeti boste v sobani, kjer je umrl veliki Leon XIII."

Zveselili smo se tega sporočila in dalje čakali.

Vedno več in več obiskovalcev je prihajalo. Biili so razni dostojanstveniki v cerkvenih in vladnih uniformah. Vsi v paradi. Papeževa straža, njegovi strežniki in monsignorji so hodili sem in tja, sprejemali obiskovalce in jim določali mesto in sobane, kjer bodo sprejeti. Tu si videl zastopnike, rečem lahko, vseh narodov in držav in dežel. Na obrazih vseh si lahko opazil razburjenje. Človek se čuti tako majhnega pri vsem tem sijaju.

Bila je že ena ura, ko so nas poklicali, naj gremo dalje. Šli smo za dve sobani dalje. Tu smo našli kardinala Frühwirtha iz Bavarske. Je dominikan in je bil v beli obleki z rdečim plaščem in rdečo čepico. Pred nami je šla

ženska, ki je mislila, da je to sv. oče. Padla je na kolena in mu poljubila nogo. Seveda je spravila kardinala v nemajhno zadrego. Nasmejal se je, jo vzdignil in ji skušal dopovedati, da on ni papež.

"Major domus" nas je odvedel še eno sobo dalje. Tu smo bili pa prav tik papeževe privatne pisarne. Čuli smo ga govoriti. Govoril je nemškim bogoslovcem v nemščini.

Sobana, kjer smo bili sprejeti, je podobna vsem drugim, krasna sobana. Na steni je visela velika slika papeža Leona XIII.

Toraj tukaj je končal svoje veliko življenje ta veliki mož, sem si mislil. Dolgo je vladal in vendar veliko prekratko. Ko bi bile prodrle njegove ideje, ko bi bila zmagala njegova politika, bi najbrž svetovne vojske nikdar ne bilo. To je bil veliki prijatelj Slovanov, kakor je sedanjí. Tudi on je videl v slovanstvu krepko podlago katoliške velike ideje, jih ljubil in pomiloval radi njih žalostne usode in jim skušal pomagati, jih dvigniti in narediti iz njih krepek steber sv. cerkve.

Srce nam je vedno glasneje utripalo. Neka čudna čuvstva so se nas polastila. To se je vsem na obrazu čitalo. Služabnik nas je postavil v polkrogu v vrsto. Prvi je stal apostolski nuncij nadškof Pellegrinetti, za njim mi duhovniki in potem moški in ženske.

"Bog Vas blagoslovi," smo čuli, da je rekel sv. oče v sosedni sobani.

"Aha, že gre!" In srce nam je še bolj začelo biti.

In res vstopi k nam sv. oče. V snežnobeli obleki in z belo čepico na glavi je prišel. Vsi smo takoj pokleknili.

Nadškof Pellegrinetti nagovori sv. očeta v našem imenu in pove, kdo smo in po kaj smo prišli. Pove, da mu prinašamo poklone in sinovske pozdrave ameriških katoliških Slovencev in da smo ga prišli prosit blagoslova zase, za

svoje sorodnike in za ves narod.

Sveti oče je ljubeznivo odgovoril v krasni nemščini, da ga veseli, da smo prišli, da pozna slovenski narod kot dober in veren narod, katerega visoko čišla. Veseli ga sprejeti tudi zastopnike ameriškega naroda. In potem nas je nuncij po vrsti predstavil sv. očetu. Sv. oče je segel vsakemu v roke in dal poljubiti prstan. Srce se nam je tajalo, ko smo govorili z njim. Čutili smo, da govorimo z namestnikom Kristusovim na zemlji. In ko smo mu še gledali v izvanredno mil in očetovski obraz, se nam je zdelo, da govorimo s svojim očetom.

Urednik "Ave Maria" je prinesel v dar sv. očetu vse tri liste, krasno vezane v belo usnje, z napisom v latinščini:

AVE MARIA.

Svetemu očetu

Piju XI.

poklanja v ponižni vdanosti
Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M.
ustanovitelj in urednik
1925.

Poleg "Ave Maria" mu je dal še druga dva lista, katerih je bil tedaj urednik: slovaškega "Listy Sv. Františka" in angleškega "St. Francis Magazine" z enakim besedilom.

"Sv. oče, v znak sinovske vdanosti ponižno poklanjam Vaši Svetosti po en letnik listov, katerih sem ustanovnik in urednik in prosim, da bi Vaša svetost blagoslovila sprejeti te iztise za Vašo privatno knjižnico. Obenem pa lepo prosim apostolskega blagoslova za vse svoje sobrate, zastopnike, dopisnike, naročnike in prijatelje teh listov." Tako je nagovoril pisec teh vrstic sv. očeta.

"Sin moj, tako je prav," je odgovoril sv. oče. "Časopisje, katoliški tisk, je najpotrebnejše misijonsko delo sedanjega časa. Le krepko delaj naprej! Seveda, žrtve so velike, delo je težko, vendar gre za Boga!"

Vzel je najprej v roke letnik "Ave Maria" in ga odprl.

"To je slovenski časopis. O, ta list smo pa že videli. In vi ste njegov urednik? Koliko se ga pa tiska?"

Povedal sem.

"Lep list in kakor čujtm, je že veliko dobrega naredil med Slovenci v Ameriki."

"In to je drugi list," je rekel in vzel v roke slovaški list "Listy Sv. Františka." "Koliko naročnikov imaš za ta list?"

Povedal sem.

"In to je angleški list."

"Da, St. Francis Magazine."

"Koliko se tega tiska?"

Povedal sem.

"Da, z veseljem dajemo blagoslov vsem, ki se trudijo s teboj!"

Father Oman je povedal, da je iz Clevelanda, in sv. oče so ga več reči vprašali. On je prosil blagoslova za svojo župnijo in za Jednoto K.S.K.J.

In tako je šel sv. oče k vsakemu posebej, z vsakim spregovoril nekoliko besedi in dal vsakemu poljubiti prstan.

Potem nam je dal vsem poseben papežev blagoslov za vse naše sorodnike in prijatelje, za katere želimo odpustka in blagoslova, blagoslovil nam je naše spominke in nas vse in odšel naprej.

Počasi smo vstali in nekateri si celo obrisali solze. Ven pa nismo mogli, ker smo bili sprejeti prvi in smo morali čakati, da bo šel sv. oče od sobe do sobe, vse sprejel in odšel v veliko dvorano, kjer je bila javna splošna avdijenca. Tako je vzelo skoraj eno uro, preden smo prišli ven.

Veseli in zadovoljni smo se vračali nazaj v hotel Minerva, kjer smo obedovali in se začeli pripravljati na vlak.

Njega ekscelenci, nadškofu Pellegrinetti, apostolskemu nunciju, smo se že takrat prav lepo zahvalili za veliko prijaznost in mu danes še enkrat pošiljamo prav iskreno in prisrčno zahvalo za vso ljubezen, skrb in prijaznost do nas. Naj mu Bog plača!

(Dalje prih.)

Na misijone v Indijo.

OMENIL sem eno razliko med Assamom in Ameriko. V nekem drugem oziru smo pa skoraj skupaj: prohibicija vlada tudi v Indiji, ker tu se ne prideluje plemeniti vinski sok. Namesto vinogradov imamo velike čajne nasade, zlasti v dolini reke Bramaputre. Najbolj priljubljeno pijačo si pa domačini pripravljajo iz riža, ki je tudi glavna njihova hrana. Ta "likér" pijejo pri svojih slovesnostih in se ob njem tudi vpijanijo, zlasti kadar imajo svoje verske plese. Mi pijemo vodo, bogati letoviščarji imajo pa po svojih hotelih na ponudbo tudi šampanjec. Toda draga je ta pijača tu prav od sile, ker je naložena jako visoka carina na vse, kar ne prihaja iz Anglije ali Amerike.

Domačini imajo v Shillongu samem še dovolj prijazne hišice, vsaj od zunaj, toda po bližnjih vaseh — oj, kako borne koče! Zamorski grad nima ne oken ne vrat, sem bral še kot deček v pesmi znanega slovenskega veljaka na tem polju, sedaj pa gledam sam take gradove brez oken in vrat. Iz njih se vali neprestano črn dim — pravi assamski wigwami so to. V notranjosti sede okoli ognja možje, žene in otroci in žvečijo neko priljubljeno vrsto čikov, sestojčih iz tobakovega lista, ki je malo pomazan z apnom, vanj je pa zavit orehu podoban sad nekih visokih palm. Zavaljo tega čikanja imajo ti ljudje vse zobe rdeče. Toda to jih ne moti in dasi ima čik jako žgoč okus in je poleg tega še drag, ker ta roba ne raste blizu tu, so naravnost strastni na ta tobak . . . Okrog čikarjev se pa drenjajo psi, mačke, perotnina in druga domača žival.

Toda čeravno so naši Khasi —

narod v distriktu Shillonga, — primeroma ubogi, bolj namreč kot prebivavci zdolaj v dolinah, si vendar v nekaterih ozirih lahko privoščijo luksuz kot največji bogatini. Tako imajo na primer pri vsakem obedu nove krožnike. Prav res! Svoj riž namreč jedo iz bananinih listov, zato ni treba nikoli teh "krožnikov" umivati in jih sproti pomečejo proč. Mesto jedilnega orodja rabijo le vseh deset prstov, malo pomečkajo jed v roki in — hajd v usta! Neki goreč Indijec se je prišel celo k nam pritoževati, zakaj nosimo železo v usta, in pristavil je še, čemu nam neki služi usnje na nogah. Ali vam ni ustvaril Bog prstov za službo in ali ni bolj prijetno hoditi bos, nega imeti tako nepotrebno navlako na podplatih? — tako nas je spraševal. Hm, kaj se siromak razume na naše potrebe — ali naj mu razlagamo?

Naše dečke smo le s težavo naučili na žlice in še menda ne vseh. Kako smešen je prizor, ko ima tak siromak prvič žlico v rokah! Nekateri se drže, kot bi imeli težak drog v roki, drugi zopet se vedejo, kot bi jih imela železna stvar vsak trenotek pičiti v usta.

V eni reči moram te junake pohvaliti: izvrstni telovadci so. Eden mojih sobratov je njihov telovadni učitelj. Zelo mi pa zamrzijo, kadar jih nadzorujem v učilnici in vidim vse — s svečami pod nosom . . . Radi bi jim poskrbeli robce, pa smo v zadregi še za bolj potrebne reči. Kaj hočemo, — na celi črti okušamo prijetnosti in neprijetnosti sirotišnic v misijonskih deželah.

Tu smo torej še večinoma obdani od civilizacije, kjer je pa ni, jo prinašajo naši misijonarji sami. Tu v bližini vodijo "Irish Christian Brothers" višjo šolo za evropejske dečke in Evrazijane (mešane). Njihov "St. Edmund's Col-

Salezijanski br. Martin Berlec.
(Dalje.)

lege" je torej za Evropejce to, kar naš "St. Anthony's School and Orphanage" za domačine. V "Loreto Convent" pa sestre z Irskega vzgajajo evropsko žensko mladino. Večkrat vidim majhne dečke in deklice, kako hodijo peš ali pa jezdijo na ponijih mimo naše sirotišnice v spremstvu služabnikov ali služabnic. Njim se torej smehlja ugodnost življenja že v zgodnji mladosti, dočim bi gojeneci in gojenke naših zavodov večinoma ničesar ne imele dejati v usta, ako bi se jih ne usmilila roka katoliškega redovnika in redovnice. Da, sv. vera je učiteljica kulture — v misijonskih krajih se to šele dobro spozna. Ona je, ki blaži srca, otira solze na tem svetu, zraven pa pripravlja blaženo večnost na onem . . .

Ceste delajo vedno nove in vendar je treba do vseh naših drugih misijonskih postojank hoditi peš mimo prepadov, kjer zavaljo težko prehodnih potov marsikje noga ni varna. Gori in doli, zdaj mimo krasnih slapov, zdaj po pusti pokrajini, po džunglah in po čereh vodi misijonarjeva pot. Ponoči seveda radi zverji ni varno potovati in prav tako pred kačami ne zavaruje črna noč. — Tretjina Indijcev umrje za kačjim pikom. Drugih zverin pa ponednevi ni, toda ponoči se često sliši tuljenje tigrov. Ko je imel eden naših misijonarjev tik samostana majhen čebelnjak, mu je kar hitro vse pohrustal — medved . . . Pred nedavnim časom je tu v bližini izginilo v žrelu lačnega tigra zaporedoma 11 mož. Pravijo, da tiger ne uživa nobene druge hrane, ko je enkrat okusil človeško meso . . .

V našem mestu samem ni drugih zverji ko šakali, ki jako grdo tulijo po noči okoli naše sirotišnice. Iščejo plena, toda človeka se ne upajo napasti, razen če jih je prav veliko skupaj. Sloni se pa

dajo radi udomačiti in kot taki delajo Evropejcem s trobcoem “salam” (pozdrav). Nekoč si je pa eden njihovih divjih tovarišev

dovolil šalo, da je hotel ustaviti vlak. Res se mu je posrečilo — vlak je obstal. A ta zmaga je drzneža drago stala: obležal je mr-

tev na progi. Vlak je pa hitro nato odbrzel naprej proti Dibrugaru.

(Konec prih.)

Njegov klic.

ZADNJE dni je solnce vroče pripekalo, kot zna le vroče indijsko solnce. Ljudje so se kopali v svojem potu in marsikdo si je pre-skrbel tudi prijetnejšo vodno kopal.

Danes se je nenadoma pooblačilo. Ogljenočrne oblake so med votlim bobnenjem presekavali plameneči vijugasti bliski, kakor da se vozi sveti Ilija s svojim gorečim vozom pod nebesnim oblakom. Še nekaj trenutkov — vtila se je ploha in ohladila razbeljeno ozračje. Travniki so se na mah izpremenili v majhna jezera, a pota, vodeča k hišam na bližnjih gričkah, so postala razposajeni hudourniki.

Na enem teh gričkov stoji sirotišnica sester Naše ljube Gospe Misijonske. Lična stavba, pritlična sicer in urejena za tropično podnebje, vendar nudi sirotnim dečkom in deklicam prijeten dom, dom sreče in zadovoljnosti. V tem zavetišču so sirote našle vse — saj so bile zavržene od lastnih staršev ali so jim pa pomrli že v prvih letih zemeljskega potovanja. Kaj pomeni beseda “ljubeči starši,” tega naši malčki niso nikoli spoznali in ne bodo. Tu jim pa mlade in stare sestre strežejo z ljubeznijo, kot bi stregle svojim lastnim mlajšim bratcem in sestricam. Nobenega razločka ne poznajo med njimi, vsi so jim enako dragi, vsem skušajo biti vse: oče in mati v eni osebi, učiteljice in tolažnice v vseh potrebah in težavah njihovega mladega živ-

ljenja. Za to ljubezen jim pa sirote tudi vračajo hvaležnost in se jih oklepajo z vso zaupnostjo nežnih src.

Tisto popoldne so imeli dečki ravno verouk, ki ga jim je razlagala dobra sestra Julija. Napeto in pozorno, nepremično zroči vanjo, so jo poslušali, ko je pripovedovala zgodbo o egiptovskem Jožefu. Saj je znala sestra res tako zanimivo pripovedovati. Le tu in tam se je kdo spomnil, da ima pod nosom svečico, ki ne gori. Odstranil jo je s prstkom in podrgnil ž njim ob klop. Pa to se je godilo le bolj na skrivaj, zakaj vedeli so, da sestra Julija tega ne vidi rada in jim skuša pomagati z robci. A kaj, robec je majhen, nossek pa vedno moker . . .

Ko je sestra prenehala, je začela izpraševati, da se prepriča, če so jo razumeli. Niso trde glavičice ti njeni Indijčki, vendar se včasih zgodi, da jo razumejo drugače, kot se njej prav zdi. Ni še dolgo njen drugi dom to vznožje Himalaje, šele nedavno, pred letom dni približno, je zapustila lepo Bretonsko, da se žrtvuje Jezusu v daljni Indiji. Zato ne razume še vseh domačih izrazov ondotnega jezika in se ne more v njem tako izraziti kot v onem jeziku, v katerem je prvič poklicala svojo zlato mamico in prvič proslavila svojo nebeško Gospo.

Pa hvala Bogu, odgovori učenčkov so za take male učenjake primeroma prav izvrstni, le mali porednež Florentinus, ki ga je povsod dovolj, ne more razumeti, kako je mogel Jožef priti na streho in sedeti na njej. Na začudeno vprašanje sestrično, kako mu je

kaj takega prišlo na misel, je odgovoril: “Saj ste rekli, da ga je tisti faraon postavil čez vso svojo hišo. A jaz sem poizkusil zadnjič, pa nisem mogel na vrh hiše. Je bila streha preveč gladka.”

Pa mu je sestra pojasnjevala: “Seveda, na pločevinasto streho se ne zleze tako lahko, toda Jožefu ni bilo treba ne po taki ne po drugačni strehi lesti na vrh hiše, temveč je imel le skrb čez vso hišo.”

V tem je udarilo kladivo na pločevinasto ploščo in naznanilo konec pouka. S tem so pa tudi odpadla morebitna nadaljnja radovedna vprašanja malega Florentina.

Med tem se je zvedrilo, le od kapa je še tekla deževnica in se nabirala v majhne tolmunčke. Oblaki so se še podili pod nebom, a marsikje se je že bliščala skozi odprtine med njimi vedra jasnina neba. Deklice so se veselo igraje podile po dvorišču, se šalile in smejale v nedolžnem veselju, tu in tam se je pa tudi začula kratka pesemca. Dečki so se pa zbrali ob živi meji velikanskih kaktusov in spuščali v zrak papirnate zmaje. Zdaj pa zdaj se je tudi kdo izgubil iz te gruče in šel za trenutek pozdravit Jezusa, kamor jih je skrivnostno vabila Njegova bližina, kakor bi vedeli za klice Prijatelja malih: Pustite male, da k meni pridejo . . . Pred kratkim so bili še pogančki, a se zdaj vsak dan bližajo angelski mizi. Nekateri so majhni, da komaj dosežejo obhajilno mizo, a so polni hrepenenja po Njem, ki tako želi, da bi vsi prihajali k Njemu . . .

Na vzhodnem koncu sirotišnice

(Slika iz misijonskega življenja.)
Sal. br .Martin Berlec:

je prostor, kamor hodijo bolniki in oslabei iskat zdravil in okrepčila. Različne bolezni, navadne in take, ki so doma le v tropičnih krajih, se zdravijo tu. Marsikateri bolnik si je prej pomagal že z raznimi vražarijami, daroval premnogim Bogovom, a ko le ni nič pomagalo, se je zatekel k "belim" sestram. Prej jih je gledal postrani, morda celo zaničljivo, a ko je prikipela sila do viška, se je otrešel predsodkov in prestopil njihov prag. Tu je dobil zdravila, ki so uspešna proti njegovi bolečini, obenem je pa začutil požrtvovavno ljubezen sester in kakor luskine so mu odpadli razni predsodki do belih nun. Odprl se mu je čisto nov svet, povsem različen od njegovega. Na svoje lastne oči se je prepričal, s kakšno potrpežljivostjo perejo in izmivajo gnusne rane.

Danes je ploha zadržala vse, da jih ni bilo po zdravila, in v oni sobici najdemo samo dve sestri, že znano nam Julijo in njeno najljubšo sosestro Virginijo. Daleč narazen sta tekli zibelki tema dvema, zakaj Virginija je prišla na svet ob vznožju švicarskih velikánov, a sta si tako dobri, kot bi si bili rodni sestri.

V kotu sobice je stal majhen klavir, star in obrabljen, vendar še za rabo.

"Zaigrajte, sestra," je zaprosila Virginija, "da se malo razvedriva. Nisem se še privadila klimi, čutim se slabo in bolešno, poslušanje godbe mi pa vedno dobro dene."

Sestra Julija je prav rada ustregla in je izbrala najlepši domač komad. Kot zamaknjena je poslušala tovarišica divne domače zvoke in nehote se je preselila njena duša daleč — v domovino... Mlada umetnica je prenehala in se ozrla na Virginijo.

"Pa tako zamišljena, sestra..."

"Oh, draga moja, pri belem dnevu mi je duša zasanjala, ko mi je na valovih zvokov pohitela v domovino. Rada sem sledila Gospodovemu klicu, ko me je pozval na misijonsko polje, toda včasih nehote vasuje duša v mladosti, ki bolj in bolj izginja v zatonu. Mudi se v krajih, kjer sem preživela toliko srečnih in lepih uric. Mišlim, da mi Bog tega ne zameri."

"Nikakor," odvrne sestra Julija, "to je čisto naravno. Glejte, med tem je spet pričelo sijati solnce in jaz mislim, da bi ne bilo

napačno, če bi šli malo na zrak in v prijetnem razgovoru poživili spomine na ljuba detinska leta. Nič ni zoper božjo voljo, če ljubiva tisto srečno dobo življenja, če ljubiva drago domovino, čeravno sva se po zgledu drugih odrekli vsemu, domovini in svetni radosti, da postaneva deležni vse višjih duhovnih dobrin."

Tam v koticu na vrtu je bila ljubka lurška votlina, ki so jo preraščale razne plezalke, obdajali mogočno evkalipti. Na ta priljubljeni prostorček sta se napolnili naši misijonarki, slučajno nemoteni od nikogar, le ptički v bližnjih grmih so poslušali njun zaupen pogovor.

Kako prijetno je sedaj sijalo solnce, kako krasne mavrice — čudno, kar tri! — so se spenjale v zrak in pestro izpreminjale barve. Veliki beli cvetovi v bližini so razširjali prijeten vonj in vabili k sebi bujnopisane metulje. Indijske lilije so klanjale cvetove k votlini pred Brezmadežno.

Ko sta naši znanki nekoliko pomolili na klečalniku pred votlino, sta sedli na klopec poleg votline in v prijetnih razgovorih jima je brž minil prost čas.

(Dalje prih.)

KOLEDAR AVE MARIA

za leto 1927. se že tiska in bo prve dni oktobra izšel.

Prinesel bo med drugim zanimivim čtivom celoten popis euharističnega kongresa in mnogo slik v posebni barvi.

Koledarski del sam je letos vse bolj obširen ko druga leta in vsak mesec spremljajo tri do pet strani besedila, ki se nanaša na cerkveno leto, pa tudi na letne čase, na zgodovino koledarja samega in na razna ugibanja o tem, kako rojstvo v tem ali onem mesecu vpliva na človekov značaj. Vmes so še drugi zabavni in poučni spisi. Ta ureditev letošnjega koledarja bo gotovo prav posebno ugajala.

Sploh bo ves koledar nekaj posebnega, zato naj ga vsakdo takoj naroči ali vpraša zanj pri našem zastopniku.

IMELDA. P. Krizostom Sekovanič, O.F.M.

Igra v štirih dejanjih.

Pruredil:

OSEBE:

Donna Castora, grofinja Lambertini.

Imelda, njena hči.

Donna Massima di Ramiero, Castorina sestra.

Marjetica, njena hči.

Doroteja, uboga deklica.

Ana, služkinja.

Opomba:—Blažena Imelda, ena izmed najljubeznivejših cvetk v redovnem vrtu sv. Dominika, je bila hčerka izredno pobožnih staršev: značajnega grofa Egona Lambertini in plemenite grofinje Donne Castore Galuzzi. Rojena je bila l. 1322. Po svojih starših ni podedovala le viteškega plemstva, ampak tudi plemenitost srca. Od prve mladosti že je hrepenela prejeti sv. obhajilo in stopiti v dominikanski samostan njenega rodnega mesta Val di Pietra. Vsled takratnih razmer je bila izpolnjena njena druga želja pred prvo. — V samostanu ji je hrepenenje po presv. Evharistiji vedno bolj raslo; vedno gorečneje je prosila Gospoda, naj se je usmili. 12. maja l. 1333., dan pred praznikom Kristusovega vnebohoda, je Gospod izpolnil njeno vročo željo na čudovit način.

Duhovnik je obhajal redovnice. Enajstletna Imelda le je klečala sama na svojem mestu in jokala. — Solze nedolžnega otroka so premagale božje Srce.

Po sv. maši je priplavala iz tabernaklja nad njeno glavo sv. hostija. — Duhovnik je smatral ta čudež kot znamenje iz nebes; vzjel je sv. hostijo in z njo obhajal Imeldo, ki se je precej nato potopila v blaženo zamaknjenje. Umr-la je na Gospodovem srcu.

Papež Leon XII. jo je imeno-

val “zaščitnico prvoobhajancev.”

Telesni ostanki te ljubke evharistične cvetke počivajo v cerkvi sv. Sigismunda v Bolonji.

PRVO DEJANJE.

Elegantna soba v palači grofinje Lambertini.

I. prizor.

Imelda in Marjetica sedita pri mizi in pišeta domače naloge.

Imelda (vesela vstane): Hvala Bogu! Sem že zgotovila.

Marjetica (začudena): Kaj? Kako? Komaj si začela, pa si že končala — in jaz sem napisala šele polovico. — Imelda, povej, kateri dobri duh ti narekuje tvoje naloge! Katera vila vodi tvoje roke pri pisanju?

Imelda (smehljaje): Edina vila, ki jo poznam, si ti, Marjetica!

Marjetica: Glej, glej, moja pobožna sestrična se zna tudi prilizovati in dražiti; morda mi boš zdaj rajši razodela, kateri dobri duhovi te podpirajo. (Zaničljivo): Da, saj vem, svoje ljubljence navdihuje Bog v spanju.

Imelda (veselo): Ali pa zgodaj zjutraj, ker sicer bi bilo na svetu preveč pobožnih zaspancev.

Marjetica (sklene roke): O, ko bi mogla postati taka pobožna zaspanka! Imelda, ko bi se mi to posrečilo . . .

Imelda: Veš, Marjetica, zelo dvomim, če so si pobožni zaspanci v sanjah osvojili nebesa. Zveličar je večkrat rekel: “Čujte in molite,” toda o spanju in sanjah . . .

Marjetica: Nehaj, nehaj, mala pismoukinja! Zdaj res prav nič ne hrepenim po svetopisemskih izrekih. Ta trenotek me res ne zajemajo take reči, ampak pogledala bi rada . . ., pogledati hočem, kaj (počasi); kaj je v tvojem

— zvezku. (Jo proseče pogleda in stegne roko po zvezku): Imelda, lepo prosim!

Imelda (smehljaje): Tukaj, lepa vila! (Ji da zvezek.)

Marjetica (pregleduje nalogo): Zares, vse gladko do zadnje pičice; in kako krasna pisava! (Kratek odmor.) Toda, Imelda, zakaj si pa napisala na koncu naloge črki A. in M.?

Imelda: Ali ti je to znamenje res uganka?

Marjetica: Največja uganka si mi ti sama. Dve leti sem starejša od tebe in mama mi večkrat pravi, da sem mnogo bolj nadarjena, kot (zaničljivo): kot “tiha, pobožna Imelda” in imam čisto druge . . . (v zadregi): Razreši vendar uganko!

Imelda (veselo): Rešitev je lahka. Črki pomenita nadvse ljubeznivi besedi “Ave Maria.”

Marjetica (se glasno zasmeji): Ave Maria! Ave Maria! Ha, ha! Imelda, ali hočeš mar s svojo nalogo pozdravljati Marijo?

Imelda: Z vsako besedo, ki jo napišem.

Marjetica (se muza): Marija bo tega vesela! Kakšna misel! S pisanjem pozdravljati Madono!

Imelda: Marjetica, ali ne pošlješ tudi ti večkrat svoji mami pozdrave iz daljave?

Marjetica: Gotovo. Toda mama je pa zato tudi moja mati. Toda Marija! Marija? (Se smeji.)

Imelda (prijazno): No, ali Marija ni naša mati? Ti veš, da sem ji posvečena od krstnega dne.

Marjetica: In zato jo pozdravljaš s svojimi nalogami? Ali pa imaš tudi nebeške poslance, ki ji bodo nesli pokazat zvezek? Neumni otrok! Misliš, da se Marija tega veseli?

Imelda: Marija se veseli vsakega najmanjšega znamenja ljubezni, tudi če je to znamenje zakopano globoko v srcu. Zato sem pa sklenila, da hočem vsako črko napisati njej v čast.

Marjetica: Aj — pa pravi mama, da si evharistična cvetlica, zdaj si se pa naenkrat razvila v Marijino rožico!

Imelda: Ali moremo ločiti Marijo od Jezusa in Jezusa od Marije? Po Mariji k Jezusu!

Marjetica: Ti si mi vsak dan nova uganika.

Imelda (smehljaje): Marjetica, ne pozabi zaradi uganke na nalogo!

Marjetica: Poleg tebe se človek res kar naenkrat izgubi v sanjah.

Imelda (smehljaje): Pozdravljena! Kmalu se vrnem. (Se pokloni in odide.)

II. prizor.

Marjetica: Saj res. Tako je najbolje. (Gleda za odhajajočo): Zdaj bom vsaj nemoteno prepisala nalogo. (Vzame Imeldin zvezek.) Pa brez Marijinih pozdravov! To so neumnosti. (Piše. Po daljšem odmoru): Kam se je zopet splazila ta sirotica? Toda, kdo naj ugame vse Imeldine skrivnosti! (Piše; v naglici napiše tudi črki A. M.) Joj! kaj sem pa zdaj storila! Napisala sem v zvezek tudi oni dve neumni črki A. M. — Ave Maria! — Kje je radirka? (Išče po mizi.)

III. prizor.

Massima (vstopi): O kako pridna je moja Marjetica!

Marjetica: Pravkar sem popravila Imeldino nalogo; svojo sem zgotovila že davno.

Massima: To sem vedela, da ti daleč prekašaš Imeldo v nadarjenosti. — Kje je Imelda?

Marjetica: Da, kje je Imelda? Vedno zbeži od igre in učenja — kam? Ne vem. Njenih potov še nisem mogla odkriti. Ko se vrne, včasih kar žari od veselja, včasih

je pa vsa zamaknjena in tiha. Če jo vprašam po vzroku, se le smehlja in odgovarja zelo čudno. Pri pridigah slišimo take besede. Premisli, včeraj je rekla gledaje v nebo, te-le besede (vstane in napravi oponašajoče kretnje): "Kako ljubi so tvoji šotori, Gospod vojnih trum!"

Massima: Kaka prenapetost!

Marjetica: In venomer ponavlja te-le besede: "Moja duša hrepeni po preddvorih Gospodovih." Kako hrepenenje!

Massima: Kaj pa pravi teta Castora k temu Imeldinemu čudškemu obnašanju?

Marjetica: O, teta Imeldo obožuje. Za vse to njeno sanjarjenje ne ve nobenega svarila. Če se tu in tam Imelda dalje časa ne vrne, ji k večjemu malo s prstom zapreti, a pri tem jo tako toplo in ljubeče pogleda, da sem ji zares kar nevoščljiva. Toda glej, Imelda prihaja! Vsa je izgubljena, kot bi sanjala.

IV. prizor.

Imelda (vstopi blaženo se smehljaje).

Marjetica: O, o, Imelda, kam si zopet izginila? Kako da si tako blaženo zamaknjena?

Imelda (pobožno): "Blaženi so, ki v tvoji hiši prebivajo, o Gospod; vso večnost te bodo hvalili." (Psalm.)

Massima (jezna): Imelda, ali sanjaš? O kateri hiši govoriš?

Imelda (mirno): "Vravec najde svojo hišo, golobček svoje gnezdo, jaz pa tvoj oltar, Gospod vojnih čet, moj Kralj in moj Bog!" (Psalm.)

Marjetica (vstane): Mama, jaz grem; pa ne boj se, da se vrnem tako zamaknjena. (Odide.)

V. prizor.

Massima: V kakšen čudovit svet si se potopila? Ali ne veš, da si še otrok?

Imelda (toplo): O dobra teta, kdaj bom smela pristopiti k večerji Gospodovi, "k oltarju Boga,

ki razveseljuje mojo mladost? Mojo dušo žeja po Bogu, po močnem, živem Bogu. Kdaj bom prišla tja in se prikazala pred njegovim obličjem? Moja duša hrepeni po preddvorih Gospodovih!" (Psalm.)

Massima: Imelda! Odkod imaš vendar te neumnosti?! Žeja duše po Bogu, hrepenenje po preddvorih Gospodovih! In o teh norostih govoriš tudi z Marjetico? (Stopa jezna po sobi sem in tja. Zase): Zadnji čas je že bil, da sem posegla vmes. Marjetičin razvoj je v največji nevarnosti. (Imeldi): Zdaj boš nekaj dni pod mojim nadzorstvom — razumeš? (Zase): Ti bom že izbila tvoje neumne misli iz glave. (Imeldi): Kdaj prične vajin pouk?

Imelda: Ko se vrne mama; vsak čas mora biti tu.

IV. prizor.

Castora (vstopi. Imelda ji hiti naproti in jo objame): Bog te blagoslovi, dete moje!

Imelda (žalostno): Mama, ti si bila pri mizi Gospodovi in nisi vzela svojega otroka s seboj. "Kakor hrepeni jelen po studenčnici, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog!" (Psalm.)

Castora: Otrok, Gospod bo utešil tvoje hrepenenje o pravem času.

Imelda: "Kdo mi da peroti kot golobčku, da . . ."

Massima (jo jezna prekine): Tiho, tiho! Kdo bo poslušal. Zdaj se je torej ponovil isti prizor, ki sem ga doživela pred par minutami. (Castori): In ti sama si temu vzrok! Tebi je to všeč?! (Imeldi): Pusti naju sami in čakaj z Marjetico na hodniku, dokler vaju ne pokličem.

Imelda (odide).

VII. prizor.

Castora (sede k mizici in lista po zvezkih).

Massima (hodi razburjena po sobi): Poslušaj! V kolikor sem

zdaj spoznala, je tvoj način vzgoje popolnoma napačen. Z zgle-dom in besedo hočeš doseči, da postaneta obe deklici versko prenapeti. Imelda skoro ne izgovori več pametne besede.

Castora: Nasprotno! Imelda združuje ljubkost detinstva in prelest nedolžnosti z modrotstjo zrele žene in govori jezik, ki prav za prav izhaja iz nebes.

Massima (se smeje): Tako, tako. To grlično gruljenje in žejo ter lakoto duše imenuješ ti nebeški jezik?! Priznati moram, da znaš mojstrsko zakrivati napake svojega ljubčka in jih odevati v sijajna oblačila! (Zaničljivo); Nebeški jezik! Ha, nebeški jezik!

Castora: Prosim te, ne sodi prehitro! Imelda ve že od svoje najzornejše mladosti vse cerkvene psalme na pamet, ne da bi jo bil kdo poučeval. (Zgodovinsko.) Teh božjih besedi jo je mogel naučiti le božji duh.

Massima: Kako more otrok razumeti psalme?

Castora: Resnici na ljubo moram reči, da jih Imelda popolnoma razume. Dostaviti moram le: "Zahvalim te, Gospod, da si skrtil pred modrijani tega sveta, malim pa si razodel."

Massima: Prepovej Imeldi to nenavadno govorjenje!

Castora: Gorje človeku, ki moti božje delovanje in ga skuša ovirati.

Massima: Vidim, da je Imelda vredna hči svoje matere, ki tudi nič drugega ne ve, ko opravljati dela usmiljenja in pobožnosti, pogosto pristopati k obhajilu in vzgajati hčerko v verski gorečnosti.

Castora: Kakor telo, tako ima tudi duša svoje naravne zahteve. Duša hrepeni po Bogu, zakaj edini Bog jo more potolažiti.

Massima: A — zato letaš tako pogosto k obhajilni mizi.

Castora: Da odgovorim s tvojimi besedami: ali ne letaš ti vsak dan k neki drugi mizi? Ali ne molimo; "Daj nam danes naš vsak-

danji kruh?" In ti morda meniš, da ne mislimo in da ne smemo misliti pri tej prošnji na nebeški Kruh, ki ima vso sladkost v sebi, na angelski Kruh, ki je postal človeška jed?

Massima: Da, tudi jaz sem lačna, tudi jaz sem žejna vsled hrepenjenja po sreči, veselju in blaženstvu.

Castora: Morem ti povedati še več: Zveličar je tudi hrepenel in še hrepeni; hrepeni po naših dušah, po našem zveličanju in je obenem edini studenec, iz katerega moremo zajemati resnično srečo, veselje in blaženstvo. Zato pa pravi Gospod: "Kogar žeja, naj pride k meni."

Massima: Kako ozračje! Ubo-ga Marjetica! Nesrečna Imelda! Kako žalostno je vajino življenje tu. (Castori): Stvar se mora temeljito predrugačiti, razumeš? Marjetica gre z menoj.

Castora: Dobro. S tem sklepom mi pomagaš pripravljati pot za Imeldin življenjski poklic. Rada sem se žrtvovala skupni vzgoji obeh otrok. Če nas bo pa Marjetica tako kmalu zopet zapustila, potem bom izpolnila Imeldino

vročo željo in . . .

Massima (razburjena): In? — in? — in?

Castora (zelo mirno): In ji bom izposlovala sprejem pri sestrah sv. Dominika v Val di Pietra.

Massima: Rajši živo sežgi orgrmadi! Tako bo ušla vsaj dolgotrajnemu mučeništvu in ji ne bo treba umirati počasi — leta in leta.

Castora (smehljaje): Kristus je njeno življenje, smrt njena velika želja. Imelda je nebeška cvetlica — in nebeške cvetlice uspevajo najbolje v nebeškem vrtu.

Massima (prezirljivo): No, Marjetica in jaz, midve hodiva za enkrat še po zemeljskem vrtu; tudi ta je obdan od božjega neba — in kmalu, prav kmalu se bodo ločile moje zemske steze od tvojih nebeških. (Po kratkem molku): Kdaj namerjaš odpotovati?

Castora: Prav kmalu; v par dneh.

Massima: Ali Imelda že ve za tvoj načrt?

Castora: Dozdaj še ne. — Pokličí deklici, naj vstopita.

(Dalje prih.)

Kaj vse bo prinesel letošnji

Koledar Ave Maria,

se ne da v kratkih besedah povedati. Omenili bi samo, da bo poleg drugega izredno zanimal zgodovinski spis priznanega zgodovinarja Rev. Zaplotnika o tem, kako je neki Kamničan, seveda Slovenec, skušal preprečiti državljansko vojsko v Ameriki. Silno interesantno!

Enako velezanimiv in poučen je originalno zamišljeni spis prof. Rev. Pengova, starega našega znanca, iz življenja in delovanja mravlje. Spis spremljajo tudi originalne slike.

Naš Koledar bo letos najpriljubljenejše čtivo med našimi rojaki.

Častna straža pred Najsvetejšim.

SVETA EVHARISTIJA V PRVI

H STOLETJIH. (Nadaljevanje.)

Rev. J. Plaznik.

Sv. Irenej citira besede izpreminjevanja in rabi besedo "evharistija" ter pravi, da je to tista čista daritev, ki jo omenja prerok Malahija.

Omenja tudi

govor, himne in darovanje. Posebno pa dokazuje zmoto heretikom, ki so se že izza časa Kristusovega neprestano pojavljali.

"Judje ne darujejo več daritve; kar se pa heretikov tiče, kako morejo biti gotovi, da je kruh, nad katerim so opravili zahvalo, res Telo Gospodovo in kelih njegove Krvi, ker ga ne pripoznajo za sina Stvarnikovega?"

Sveti Irenej prav nič ne dvomi, kakor govori nadalje v isti razpravi, da "postane kruh in vino evharistija Telesa in Krvi Kristusove," in da bodo trohljiva telesa, ki so prejela to hrano, "zopet vstala, ko so bila pokopana in razkrojena."

Opazili smo, da so verniki prejeli sveto obhajilo pod obema podobama in da so diakoni delili sveto obhajilo. V prvih časih so posvetili kruh, ga razlomili in dali vernikom. Kelih je najbrž šel iz rok v roke v prvih časih. Imeli so razne lokalne navade;

Ponekod je celebrant delil sveto obhajilo, po drugod diakoni. Tertulijan, ki je bil rojen leta 160, pravi, da je celebrant sam dal Telo Gospodovo vernikom, diakoni pa kelih.

Zdi se, da so dali posvečeni kruh naravnost vernikom v roke v prvih časih. Ženske so pokrivalo roke z belim platnom, na katero je bilo položeno presveto Rešnje Telo, kakor ga položimo sedaj na bel platneni prt, "korporale."

Tertulijan nam pripoveduje, kako zelo so bili previdni, da ni najmanjši košček padel na tla ali se izgubil. Sveti Ciprijan, ki je živel nekoliko pozneje, pripoveduje o nekem človeku, da "je prejel v delež svete daritve, ki jo je daroval duhovnik," ne da bi se bil prej spovedal nekega skrivnega greha, katerega je še imel na vesti. Posledica tega je bila da "ni mogel držati, niti použiti svete reči Gospodove, ker je našel v roki, ko jo je odprl, pepel."

Nadalje omenja, da ni bilo vernikom samo dovoljeno, vzeti sveto Telo v roke, ampak so je smeli nesti celo domu, da so se sami drugo jutro obhajali. Ko omenja neko krščansko dekle, naj se nikar ne poroči s poganskim možem, spozarja na sumnjo, ki se bo vzbudila v možu, ko bo opazil, da se žena obhaja, preden

zavžije drugo hrane. Opomni jo na vero paganov, da obstoji krščanska Evharistija v kruhu, ki je pomočen v kri zaklanih otrok.

Enako pripoveduje sveti Ciprijan o neki ženski, da je odprla shrambo, kjer je imela spravljene "svete reči Gospodove," da se jih ni mogla dotakniti, ker je ogenj švigal iz shrambe. Od vseh zahteva sveti Ciprijan, da spuštujejo najsvetejši Zakrament, ki ga imajo pri sebi. Vsekakor so se kristijani tedanjega časa ravnno tako zavedali, kaj pomeni presveto Rešnje Telo, kakor mi. Namesto ciborija, kjer se hrani presveto Rešnje Telo danes, so imeli lepe, umetno pletene košare, kjer so hranili posvečene kruhe.

Za natančnejši opis svetega obhajila moramo iti k poznejšim pisateljem. Sveti Ciril Jeruzalemski, ki je umrl leta 386, nam daje te podatke:

"Ko zaslišite povabilo, pridite k oltarju, ne s stegnjenimi rokami, tudi ne s stegnjenimi prsti (sveto Rešnje Telo so polagali v odprto desno roko); ampak položite levo roko pod desno, da napravite nekak prestol za Kralja. Ko prejmete Telo Gospodovo v desno roko, recite: Amen."

Za prejem dragocene Krvi predpisuje sledeče pravilo, ki je

bilo gotovo v navadi v tistem času:

"Po zavživanju telesa Kristu-sovega, pridite k kelihu Gospodovemu s sklenjenimi rokami, sklonite glavo v znamenje spoštovanja in recite: Amen, da boste posvečeni za sprejetje Krvi Jezusa Kristusa."

Tedanji kristjani so dobro vedeli, da zadostuje sveto obhajilo samo pod eno podobo, kakor je mi sedaj prejemamo. Pod samo

podobo kruha so prejemali sveto obhajilo doma. Pod samo podobo vina dajali pa so sveto obhajilo otročičem. Duhovnik je pomočil prst v kelih in spustil kapljo na otrokov jezik.

Dobro nam je znano, da se Jezus ne da deliti, da je cel pod vsako podobo in z vsakim najmanjšim delom z dušo in telesom in vsem božanstvom. Pri sveti maši imamo posvečenje pod obema podobama, ker je Jezus tako zapovedal. Kar se pa vernikov

tiče, je pa cerkvi pripuščeno, da določi, pod kako podobo naj prejemajo sveto obhajilo, da mu skažejo čim večjo čast.

V vseh časih si je cerkev prizadevala, da skaže kar največjo čast evharističnemu Bogu, od časa prve svete maše v dvorani zadnje večerje, pa do evharističnega kongresa v mestu Chicago, kjer se je mnogokaj ukrenilo, kako bi se izkazovala presveti Evharistiji še večja čast.

Apostolstvo molitve.

Mesečni namen apostolstva molitve za mesec oktober: Krščanska preprostost.

Mesec oktober je posvečen Materi Božji, ki je obenem tudi naša mati. Slab otrok ne more reči, da je otrok dobre matere. Če smo res Marijini otroci, bomo posnemali njene čednosti, to, kar je Marija sama ljubila.

Njena lepota je njena čednost. Podlaga vsem čednostim je pa ponižnost in preprostost.

Da bomo Marijo prav spoznali, moramo omeniti, da je bila po rodu princezinja iz kraljeve hiše Davidove. Kot malo deklico najdemo Marijo v šoli v templju. Tam je opravljala vsa dela, kakor druge deklice. Tu je ubogala in stregla drugim. Svet noče poznati ponižnosti in preprostosti. Misli, da je samo za tiste, ki si ne morejo drugače pomagati.

Kdor hoče spoznati velikost, mora vedeti, da je veliko to, kar ima Bog za veliko. To pa je: Sveto življenje. Velik je tak človek, ki se ogiblje greha in ima krepostno življenje za najvišji namen. Naj bo človek še tak zmagavec naravnih moči, naj bo iznajditelj ali odkritelj novih dežel, vse to je le senca v primeri z zmago nad samim seboj. Resnično velik človek je le oni, ki premaga samega sebe. Za tako zmago pa je neobhodno potrebna ponižnost. Zakaj človek ne napreduje? Zakaj gre morda velikokrat k svetemu obhajilu, vendar ni opaziti na njem izpremembe na boljše. Temu je vzrok napuh, dejstvo, da vidi vsako napako na svojem bližnjem, nobene pa ne na sebi, kjer bi jih moral videti. Ponižnost in preprostost nam pokažeta naše lastne napake; na te čednosti moramo upati, če hočemo res kedaj postati veliki, če hočemo premagati sebe.

Nikoli ni bilo velike duše, ki bi ne bila obenem preprosta. To vidimo najjasneje na Mariji. V stari zavezi so bile dobre in svete žene, kakor: Sara, Ana, Samu-

lova mati, Ruta, Judita, Estera in Mabejska mati. Vse te žene pa so bile le predpodebe Marijine, ker ni nobena imela Marijine preprostosti in ponižnosti. Dasi je bila kraljica angelov in svetnikov, je vendar rekla od srca: "Glej, dekla sem Gospodova." Zato pa jo imenujejo vsi narodi blaženo.

Četudi so bili vsi svetniki preprosti, je vendar Marija zgled vsem. Ni se ji zdelo za malo, da je opravljala dolžnosti v templju. Ni se bala, da bi njene roke izgubile lepoto, če pomaga materi. Zaslužila je, da bi ji drugi stregli, a Marija je pazno poslušala, kaj ji bodo veleli, da stori.

Mi se pa morda sramujemo preprostega dela in to pogosto še tedaj, če gre zato, da pomagamo lastni materi, ki jo vendar drugače imenujemo najdražje bitje na zemlji.

Ali smo previsoki? Morda smo zelo nadarjeni in imamo posebne zmožnosti, katerih nimajo drugi ljudje. To bi bil samo dar, nekaj, za kar nismo delali in nam za to gre prav nobena čast. Poglej dozorel klas na pšeničnem polju! Kateri nosi glavo pokoncu? Samo tisti, ki je prazen. Tako je tudi s človekom. Kdor misli, da je več ko kdo drugi, ima samo napuh in prevzetnost v glavi. Ponižnost se skriva in najbrž je ravno tisti, ki ga imaš ti za nizkotnega, poln lepih čednosti.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobregra namena:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečišče Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, in za razširjenje krščanske preprostosti.

Rev. John Plaznik.

MESEČNI PATRON ZA MESEC SEPTEMBER.

Sveta Roza Viterbska.

Leta 1235. je bila rojena v Viterbu na Laškem. Ni še mogla gladko govoriti, je pa čisto izgovarjala imeni Jezus in Marija. Ko je mogla hoditi, je šla iz očetove hiše samo v cerkev; ko je domov prišla, je povedala pridigo tako živo, da je gnila trda srca grešnikov. Za otročje igre ni marala; zato je pa doma veliko molila in Jezusa prosila, naj jo varuje grdega greha. Uboge otroke je rada imela in sebi je odrekla košček kruha, da ga je dala siromaku, dasiravno je bila sama uboga.

Mati božja jej je rekla, naj stopi v 3. red sv. Franciška in nagovarja grešnike k pokori. Nekega dne se ji prikaže Jezus in ji napolni nedolžno srce s tolikim veseljem in tolažbo, da je svojo pokoro poostрила. Drugič se ji prikaže Jezus na križ pribit; Roza žalostna izdihne: "O moj Jezus, kdo te je razmesaril?" Jezus ji odgovori: "Moja ljubezen, moja goreča ljubezen do ljudi." Roza Jezusa zopet vpraša, kdo ga je na križ pribil. Zveličar jej odgovori: "Greh." Nato reče Roza: "Greh! Jaz sem ta nesrečna grešnica, ki sem ti prizadela vse to trpljenje in bolečine." Nato se je zjokala, svoje nedolžno telo tepla in ostro pokorila. S križem v roki je hodila po mestnih ulicah ljudi nakoro delajo, da ne bodo Jezusa žalili in govarjala, naj se varujejo greha in posvoje duše večno pogubili. Tako je delala do svoje zgodnje smrti; umrla je 17 let in pol stara 6. marcija 1252. P. A. F.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

c) Vsebina in namen evangelijev.

ESEDA evangelij pomeni veselo oznanilo. Ko se je prikazal angelj b e t l e h e m s k i m p a s t i r j e m, jim je rekel: "O-

znanjam vam veliko veselje, ki bo vsemu ljudstvu, ker danes vam je rojen Zveličar, ki je Kristus Gospod, v mestu Dávidovem."

Vsebina evangelijev je Kristus sam. Pripoveduje nam o njegovem življenju, nauku, odrešenju, ustanovitvi cerkve itd. Da bi mogli do dna razumeti pomen veseliga oznanila, bi morali pred vsem natančno poznati uboštvo, v katerem so narodi živeli pred Kristusom. Prerok Caharija, je na kratko označil njihov položaj z besedo, da sede v temi in smrtni sencí.

Kristus je sicer vsebina tudi starega zakona. Toda v starem zakonu je Bog oznanjal le podobe in obljube, ki so se v novem zakonu izpolnile. V starem zakonu je govoril Gospod po prerokih, torej ne naravnost, v novem pa govori naravnost po svojem lastnem Sinu.

Besede sv. evangelija so torej besede večne modrosti, ki je v podobi hlapca skrivala vso polnost božanstva in se je tako ponižala, da je v preprostih besedah razodela potom evangelija ljudem svoje božanstvo.

Pa evangeliji ne obsegajo le besed Gospodovih, temveč nam podajajo verno sliko Njega samega. Vidimo njegov obraz, ki se sveti v milobi in nebeškem veličastvu. Poteze tega milega obraza se nikdar ne izpreminjajo. To sveto obličje se le nekoliko zmračí, ako ga oblijejejo solze sočutja nad za-

slepljenim narodom, ali pa, če ga oblije nejevolja nad skrunitvijo tempeljna, ki tako gori za njegovo čast. Vidimo pred seboj Gospoda, kako blagoslavlja, kako deli po vseh krajih domovine dobrote, kako podnevi dela, ponoči pa molí. Vidimo ga, kako ga obdaja in spremlja navdušeno ljudstvo, vidimo pa tudi, kako je preganjan, kako trpi in kako ga slednjič pribijejo na križ. V vsaki teh slik, ki predstavljajo našega Odrešenika, vidimo napis: "Tako je Bog ljubil svet..."

Evangelij se pri sv. maši začne brati ali peti s temi-le besedami: "**Začetek (ali nadaljevanje) sv. evangelija po Matevžu, Marku, Luki, Janezu.**"

Evangelij se imenuje svet, ker je vsaka njegova beseda sveta. Besedica "po" pomeni, da je evangelij le eden, ki ga je Bog na štiri načine razodel našim evangelistom.

Poglejmo prav nakratko glavni namen vsakega izmed štirih evangelijev.

Sv. Matej je napisal svoj evangelij v aramejskem jeziku, ki so ga v tistih časih govorili Judje, ker je hotel s svojim popisom potrditi v veri svoje rojake. Dokazal jim je, da je Jezus tisti obljubljeni Mesija, o katerem govori stari zakon. Noben evangelist se ne sklicuje toliko na sv. pismo stare zaveze kakor on.

Sv. Marko je imel namen, dokazati poganom iz Jezusovega delovanja, da je bil res Sin božji. To je izprevideti že iz prvih besed njegovega evangelija: "Začetek evangelija Jezusa Kristusa. Sina božjega." Zavoljo tega opisuje posebno natanko Jezusova čudežna dela, iz katerih vsakomur jasno odseva njegova božja moč. Zlasti dokazuje poganskim Rimljanom praznoto malikovanja in Kristusovo neskončno moč nad hudobnimi duhovi.

Sv. Luka kaže v svojem evangeliju prav posebno Jezusovo usmiljenje. S tem, da živo kaže, kako je Jezus objemal v neskončni ljubezni vesoljni svet, zlasti pa zapuščene, bolnike, siromake in grešnike, hoče vzbuditi v srcih svojih bravev zaupanje in vero v Kristusovo odrešenje. S svojim evangelijem je hotel pridobiti v prvi vrsti pogane in jih prepričati, da je Sin božji umrl tudi zanje in tudi njim pridobil odrešenje.

Sv. Janez je pa pisal kristijanom. Za svoje poročilo si je izbral le take reči, ki so dokazovale, da je Zveličar res učlovečeni Bog.

9. Credo ali vera.

Z evangelijem je končana predmaša, katere so se smeli udeležiti tudi očitni spokorniki in katehumeni. Cerkevna vrata so bila odprta, da so mogli prisostvovati celo judje in neverniki. Evangeliju je sledila pridiga, kakor je še danes marsikje navada. Po pridigi so vsi, ki se niso smeli udeležiti daritve, na dijakonov poziv zapustili cerkev. Vrata so se zaklenila in pričela se je maša vernikov. Za začetek so vsi molili **apostolsko vero**.

Ker je postalo v teku časa krščanstvo splošna vera, in so sprejemali v cerkev tudi že otroke, ni bilo več katehumenov. Odpravili so pa polagoma tudi očitne kazni. Zavoljo tega je prenehalo sčasoma zapiranje vrat in vse, kar je bilo s tem v zvezi. Sedaj sledi takoj za evangelijem Credo ali vera, kar ima jako lep pomen, zakaj poglobitni sad, ki ga prinaša poslušanje evangelija, je vera.

Credo smatramo lahko kot sklep predmaše ali pa kot uvod v mašo vernikov, ki ima tri dele:

1. Darovanje;
2. povzdigovanje;
3. obhajilo.

Pređen bomo v teh treh delih sv. maše spregovorili, moramo še nekaj reči omeniti o credi ali veri,

Veroizpoved je zastava, pod katero se zbirajo verniki, je ločilno znamenje, po katerim se verniki ločijo od nevernikov in krivovercev. Od nekdanj so se otroci sv. cerkve radi imenovali vernike. Ta navada se je ohranila do danes.

V prvih časih krščanstva ni bilo druge veroizpovedi ko apostolska, ki smo se je tudi mi že v zgodnji mladosti učili na pamet. Imenuje se apostolska, ker izvira od apostolov. Te veroizpovedi apostoli niso spisali, temveč so jo učili samo ustno. Od apostolov jo je prejela cerkev in jo je nam izročila, kakor govori Tertulijan. Celih tristo let je niso napisali, da ne bi prišla v roke hudobnim nevernikom. Bali so se namreč, da bi se lahko vršile razne goljufije in izdajstva, ako bi se mogli tudi pogani z lahkoto pravilno naučiti apostolsko vero.

Celo katehumene so naučili to molitev šele dva dni pred krstom. Na predvečer sv. krsta so jo pa morali katehumeni že znati na glas moliti. Pravoverni kristijani so se torej spoznavali med seboj po apostolski veri. Ako so zapazili stražniki pri cerkvenih vratih neznanega človeka, ki je silil notri, so mu samo rekli: “Daj znamenje.” Na te besede je moral dotični človek moliti vero. Ako je ni znal, je bilo to očitno znamenje; da ni kristijan, in ni bil pripuščen v cerkev k službi božji.

Prvih 300 let torej ni bilo druge veroizpovedi ko samo apostolska. V poznejših stoletjih so pa začeli razni krivoverci tajiti to ali ono versko resnico, zato so cerkveni poglavarji pridejali apostolski veri nekatere besede, ki so ta ali oni člen bolj natanko pojasnile in določile.

V 4. stoletju je začel krivoverec Arij trositi napačne nauke o Kristusu. Pa so se zbrali škofje, 318 po številu, na cerkveni zbor v mesto Nikejo. Tam so obsodili Arijeve nauke, drugi člen apostolske vere, ki govori o Jezusu, so pa izpopolnili. Glasi se: In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, gospoda našega. V nikejski veroizpovedi se pa ta člen glasi takole: In v enega gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina božjega, ki je rojen od Očeta od vekomaj in je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga. Kateri je rojen in ne ustvarjen ter z Očetom enega bitja, po katerem je vse ustvarjeno.”

Pozneje se je vzdignil drug krivoverec, po imenu Makedonij, in je učil napačne nauke o Sv. Duhu. Zopet so se zbrali škofje k cerkvenemu zborovanju, to pot v Carigrad ali Konstantinopel leta 381. Obsodili so krivi nauk in osmemu členu apostolske vere, ki govori o Sv. Duhu, dostavili nekatere besede, ki so se zdele potrebne. Po konstantinopelski veroizpovedi se glasi osmi člen takole: In v Sv. Duha, Gospoda, kateri oživlja, kateri izhaja iz Očeta, katerega z Očetom in Sinom vred molimo in slavimo, ki je govoril po prerokih.

Ko so pozneje nekateri te besede napačno razumeli in pričeli trditi, da izhaja Sv. Duh samo od Očeta, je dodala sv. cerkev besedi: in Sina. V celoti se torej sedaj glasi: kateri izhaja od Očeta in Sina . . .

Vera, ki jo molimo pri sv. maši, se imenuje nikejsko-konstantinopolitanska veroizpoved. Ni torej nič drugega ko malo podaljšana in bolj natanko določena apostolska vera. To je pa Cerkev napra-

vila zato, da je očitno zavrgla in obsodila napačne nauke krivovercev.

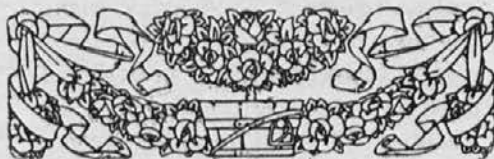
Razen že imenovanih veroizpovedi imamo še tudi ono sv. Atanazija in pa tridentinsko.

Po prebranem evangeliju stopi mašnik na sredo altarja, dvigne oči kvišku, razprostre roke, jih nekoliko dvigne, pa zopet sklene na prsih. Obenem začne moliti vero, ki se v našem jeziku tako-le glasi:

Očeta vsemogočnega,

Verujem v enega Boga, Očeta vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari. In v enega Gospoda Jezusa Kristusa, Sina božjega, kateri je rojen od Očeta od vekomaj in je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga. Kateri je rojen in ne ustvarjen, ter z Očetom enega bitja, po katerem je vse ustvarjeno. Kateri je prišel zavoljo nas ljudi in zavoljo našega zveličanja iz nebes, se učlovečil po Sv. Duhu iz Marije Device in postal človek. Bil je tudi za nas križan, trpel pod Poncijem Pilatom, in bil pokopan. In tretji dan je vstal od mrtvih, kakor je bilo prerokovano v pismih. In je šel v nebesa, kjer sedi na desnici Očetovi. In pride zopet z veličastvom sodit žive in mrtve in njegovega kraljestva ne bo konca. In v Sv. Duha, Gospoda, kateri oživlja, kateri izhaja iz Očeta in Sina, katerega z Očetom in Sinom vred molimo in slavimo, ki je govoril po prerokih. In v eno sveto katoliško in apostolsko cerkev. Pripoznavam en krst v odpuščanju grehov, in pričakujem vstajenja mrtvih in življenja prihodnjega veka. Amen.

(Dalje prih.)

❦

Društvo krščanskih žen in mater.

❦

O materinem očesu, kako naj skrbno čuje.

Po Dr. Opeki: Velika skrivnost.

RAGE matere, naj vas opozorim danes na potrebo, da pri svoji vzgoji zelo pridno rabite svoje oko.

Da, oko!

Gledanje, opazovanje, nadzorovanje — to je prevažna reč pri vsakem delu. Nikjer pa ne tako, drage matere, kot pri velikem delu krščanske vzgoje otrok. Važen in potreben je materam jezik, ki prav poučuje — o tem ste zadnjič brale na tem mestu — a še važnejše in potrebnejše jim je oko, ki skrbno čuje. Veliki princip dobre vzgoje je: Bolje greh zabraniti — nego greh popraviti.

To je pa mogoče le, ako je oko materino vedno odprto, vedno pazljivo, vedno čuječe. — O tem očesu materinem, o tem čuvarju duš bi spoštovanim materam rad danes nekaj napisal.

* * *

Ali ste že kedaj slučajno premišljevale, kako so po vseh različnih človeških službah, po vseh kategorijah človeškega dela nastavljeni različni pazniki in nadzorniki? Imamo paznike take in

take in imamó nadzornike, finančne nadzornike, tudi duhovske nadzornike in še več drugih nadzornikov.

Kaj hoče to reči?

To hoče reči, da brez pažnje, brez nadzorstva nikjer prav ne gre — še v časnih zadevah ne. Koliko manj pa v teh, ki se tičejo večnega življenja duš!

Ah, matere, nič zanesti se! Nič zaupati otrokom! Noben otrok ni tako dober, tako sramežljiv, tako kreposten, da se ne bi kar hitro omazal z grehom, če ga izpred oči spustite. Poglejte tistega nesrečnega izgubljenega sina. Ali mislite, da je bil to slab otrok, dokler je živel v hiši svojega očeta, dokler je očetovo oko varno čulo nad njim?

O, prav nobenega vzroka nimamo, da bi misliti: ta je bil že takrat izprijen, hudoben. Imel je pač eno slabost, slabost vseh mladih ljudi, da je preveč hrepenel po prostosti. A sicer sv. pismo ne pove nič napačnega o njem.

Toda brž, kakor hitro je prišel izpred paznega očetovega očesa, kaj slišimo? Precej je zašel, precej se je vrgel v pogubni vrtinec stra-

sti in greha: v pohajkovanje, ponočevanje, pijančevanje, v igro, v slabe družčine — tako je v kratkem času zapravlil vse premoženje v razuzdanih družčinah, pravi sv. pismo.

Ali pa zgled izraelskega ljudstva, ki ga je očak Mozes kot oče otroka skrbno vodil skozi puščavo.

Toliko svetih opominov in postav je Mozes od Boga oznanil temu ljudstvu — pač jezik, ki je prav poučeval! — zmerom in zmerom mu je pridigal, kako naj Boga časti in mu zvesto ostane, pa samo enkrat je pustil ljudstvo izpred oči — in kaj se je zgodilo? Ta čas, ko se je Mozes mudil na gori, je ljudstvo padlo v malikovanje, v ostudno malikovanje.

Nezaslišano! Človek si kar misliti ne more. Odrasli, stari, pametni ljudje, ki so bili Bogu zvesti v težkih časih egiptovske sužnosti, izvoljeno ljudstvo božje, kateremu je Bog izkazal toliko dobrot, ki ga je že v Egiptu in še bolj po izhodu iz Egipta takorekoč vsak dan obsipal s čudeži — in glej, majhen čas puščeno brez nadzorstva, pa taka nezvestoba,

pa tak padec!

Tako je! Težka zgodba, počljiva zgodba! Iz starši naj bi puščali izpred oči svoje otroke, še nedorasle, ali če tudi že dorasle, pa vendar še v nobenem ognju preizkušene, od zapeljive mladosti prekipevajoče, pred nobenim padcem zavarovane — pustili naj bi jih nenadzorovane morebiti celo v nevarnem ozračju, na krajih, v družčinah, kjer nič dobrega ne vidijo, ne slišijo. . .

O ne, nikoli ne! Matere, ako vam je res do krščanske vzgoje, ako vam je res skrb za duše vaših otrok, potem tega nikoli ne!

Zares, če prav pomislim, je bila zmerom prva skrb dobrih staršev, bogaboječih staršev, z budnim očesom čuti nad svojimi otroci. Hočete zgledov?

Kako je zmerom skrbelo očaka Jakoba, kaj delajo njegovi sinovi. Že odrasli so pasli živino svojega očeta na polju in oče je vedno premišljeval, kaj neki počno na paši. In ko ni šel sam za njimi, je pa poslal svojega najljubšega sina Jožefa in mu je naročil: Pojdi in poglej, ali je vse prav pri tvojih bratih, in pridi mi povedat, kaj se godi.

O pobožnem Jobu pripoveduje sv. pismo, da mu ni bilo dovolj, nadzorovati samo dejanja otrok, marveč je želel prodreti s svojim očetovskim pogledom prav s srčne globine njihove, da bi odkril celo njih skrivne misli in želje.

Ob svitu, tako beremo, je vstajal in je žgavne daritve za vsakega otroko opravljal. Rekel je namreč: Morda so moji otroci grešili in Boga v svojih srcih preklinjali. — Tako je Job vse dni delal.

Toda kaj? Saj so imeli celo pogani za strogo dolžnost, čuti nad otroci.

Plutarh pripoveduje o nekem filozofu, da je imel navado vsak dan ob solnčnem vzhodu, ko so se začenjali ljudje gibati po mestu, iti v mestni stolp in klicati na ves glas: Kam, o meščani, kam

tako hitro na vse strani? Tako skrbni ste za vse opravke, na svoje otroke pa, katerim bošče zapustili svoje premoženje, tako malo mislite, jih pozabljate!

Otroke puščate brez svojega skrbnega nadzorstva, je hotel reči, to ni prav, to je slabo.

In mi vsi, spoštovane matere, vemo brez nadaljnjih besed, da to ni prav, da je to slabo.

Tako? Ali res vemo to tudi mi? — Ali tudi ve, krščanske matere? Sprašujate si malo vest!

O, pri marsikateri materi ni govora o tem, da bi s paznim telesnim in dušnim očesom gledala celo v srca otrok, v duše, želje, namene, naklepe, vse kar se v notranjosti otrokovi godi — kakor je to vse hotel imeti v evidenci modri in pobožni Job — ah, še na zunanja dejanja in nehanja njihova nič ne gledajo!

Kaj, ali jim je kaj mar, nekaterim materam, kdaj in kako otroci vstajajo in hodijo spat? Če zjutraj in zvečer kaj molijo? Če ob nedeljah točno k službi božji zahajajo? Dalje k pridigi, k spovedi, k sv. obhajilu? In kako se pri vsem tem vedejo?

Ali so jim mar njihovi majhni otroci, kod se potikajo? Po katerih cestah in ulicah letajo? Pred kakšnimi izložbami postajajo? Kaj vse tam zunaj vidijo in slišijo, s kom in kako se igrajo?

Vse sosedne hiše in dvorišča vedo velikokrat o razbrzdanosti in podivjanosti, o napačnih, tudi grešnih dejanjih, o grdih razvadah teh in onih otrok — samo lastna njihova mati ne ve ničesar. . .

Ali je to skrb za otroke? Ali je to materino oko, ki skrbno čuje?

In kako čuje to oko velikokrat nad že večjimi ali popolnoma odraslimi otroci? Ali jih vidi, kako so vsepovsod, samo ne tam, kjer bi morali biti? Ali jih vidi, nabudne sinove, v slabi družčini, med oblaki dima, pri opojni pijači, pri “balu” in drugih igrah, do

čim bi morali sedeti doma pri učnih knjigah? Ali jih vidi ljubimkujoče po šetališčih, po plesnih lokalih, po gledališčih? Ali jih vidi pri vseh potrebnih in nepotrebnih športih? In pri vseh mogočih potrebnih in nepotrebnih društvih, kjer vse aranžirajo, vse organizirajo, sebe in svoje dolžnosti pa pozabljajo? Ali jih vidi, kako v razbrzdanih družčinah zapravljajo svoje poštenje, svojo čistost in svojo vero — s tem pa tudi svojo časno in večno srečo?

In hčere — kako jih spremlja oko staršev?

O hčerah pravi moder mož, da jih je težje obvarovati nego trdnjavo. Zakaj trdnjava, tako pravi, ima jarke, nasipe, utrdbe, posadko, topove — mlada hči v hiši ima pa notranje sovražnike in k temu slabost svojih let in spola.

O, kako silno so torej potrebne čuječih oči staršev, zlasti mater. Toda ali pazijo matere na svoje hčere vedno, kakor je treba? — Ah, spoštovane matere, zadosti hude je, da moram zapisati, da, žal, oči matere mnogo prezro in ne vidijo, kar bi na vsak način videti morale.

Toda še huje, naravnost grozno je pa to, kar moram reči še več: da namreč ta nečuječnost ni samo brezbriznost, ni samo površnost, lahkomišelnost in nemarnost, temveč da velikokrat matere — kakor tudi očetje — vedoma in nalašč zatiskajo oči, da ne vidijo, kje so, kakšni so in kaj delajo njihovi otroci. Zadostuje časni dobiček, dobra služba ali upanje na dobro ženitev — in mati zatisne nad sinom eno oko, nad hčerjo pa obe. . .

vejte, če nisem resnice pisal — Matere, na sodnji dan mi potakrat, ko se bo vse videlo in vse vedelo.

O, krščanske matere, mislite na velikansko odgovornost, ki vas čaka, in skrbite, da bo vaše materinsko oko zapisano med tistimi očmi, ki nad svojimi otroci res dobro čujejo. . .

Duhovnikova mati.

Rev. Fr. Pengov:

AMO roditeljsko srce more razumeti globočino občutkov, ki se skrivajo v sledečem pismu. Napisala ga je mati, vsa očarana sreče, tisto jutro, ko je pel njen sin prvo sv. mašo.

"Hvalite Boga z menoj vred, zakaj zdaj sem mati duhovnika! Gotovo se še spominjate, kako sem bila vesela, ko sem pred 24 leti dobila sina. Še zdaj ga gledam, živega malčka poleg sebe, vidim, kako stegujem roke proti zibelki, da se prepričam, je-li v resnici tukaj moj otrok, moj sladki sen, ki se mi je izpolnil. Kako drugačno, koliko bolj vzvišeno veselje napolnjuje danes mojo dušo! To so čuvstva, ki jih nisem doslej še nikoli občutila.

Sedaj sem mati duhovnika! Tiste drobne ročice, ki sem jih pred 24 leti ljubila tako nežno, te roke so danes posvečene in odločene za to, da drže Kruh življenja.

Tisti razum, v katerem sem polagoma vžigala luč razsvetljenja, ta um je sedaj popolnoma v božji

službi.

Tisto telo, ki sem ga hranila in varovala in prečula ob njem marsikako noč, kadar mu je grozila bolezen, da ga odnese — tisto telo je zdaj posvečeno in maziljeno. To telo je zdaj služabnik duhovnikove duše. Izživelo se bo rešujoč grešnike, učeč nevedne, deleč samega Gospoda nebes onim, ki ga iščejo.

Tisto deviško srce, ki se ga ni dotaknilo nobeno drugo razen mojega, to srce je zdaj posvečeno.

Ako mu pošlje Gospod zabredlega grešnika, on dobro ve, kako bo nesrečnika na najboljši način dvignil in ga napeljal nazaj na pot poštenega življenja. Da, hodil bo po svetu deleč dobrote, duhovnik bo po Jezusovem srcu.

Stal je tam pred oltarjem visok in resen. V njegovih očeh je bilo nekaj posebnega, slavnostnega. Vsa prevzeta od tega, kar sem videla, si nisem upala niti ganiti se. Naenkrat vidim, kako kleči on pred presveto Hostijo. Zdelo se mi je, da slišim njegove misli. Nisem mogla moliti. Mogla sem sa-

mo jecljati: Vsemogočni Bog, bodi ti hvala, hvala! Ta duhovnik je bil moj, jaz sem ga vzgojila. Njegova duša je iskra moje duše. On ni več moj. Tvoj je. Varuj ga tudi vsake sence hudega. Iz prsti je, ubog zemljan. Reši ga, da Te nikoli ne razžali. Vsemogočni Bog, ljubim Te; ljubim pa tudi njega. Spoštujem ga in častim: saj je Tvoj duhovnik.

Prišel je trenotek sv. obhajila. Strežnik vidi, da prihajam in moli Confiteor. Duhovnik se obrne k meni in dvigne roke: bila je to odveza njegovi materi. Moj sin! Vzdihtil je, se mi je zdelo. Kakšno zedinjenje! Bog, njegov duhovnik in jaz!

Ali sem molila? Ne vem. Preje neznan mir mi je zavladal v duši, obilil me je čal ljubezni in hvaležnosti. Moj Bog in moj sin! Presrečna sem. Imela sem že prijetne dni v življenju, a ta je najsrečnejši izmed vseh. Prvikrat sem zasluhtila, kakšen utegne biti brezkončni čas večnosti pri Bogu. Z Bogom! Ne morem več pisati."

—(Towards the Altar.)

Pogubnost mešanih zakonov.

Rev. Fr. Pengov:

ATERA mati ljubi svoje otroke bolj kot nas sv. mati katoliška cerkev? Ko pridemo na svet, nas opere s krstno vodo; pozneje nas razsvetljuje z naukom sv. evangelija; kadar postanemo lačni, nas nasiti s kruhom — presvete Evharistije. Kadar omahnemo, nas dvigne po sv. izpovedi. Posvečuje in dviga do zakramentalne višine krščansko zakonsko vez, spremlja nas do hladnega groba in moli še potem za nas. In ta

skrbna mati, ki nas tako ljubi, ki nam želi samo dobro, nas odvrta z vso silo od mešanih zakonov.

Zakaj neki?

Zato, ker grozi v takih zakonih resna nevarnost veri katoliškega družeta. Povej mi, s kom občuješ, in povem ti, kdo si. Ako vpliva nate že slaba družčina, s katero si morebiti bolj redko skupaj in ki je nimaš posebno rad, koliko bolj mora vplivati nate šele zakonski drug, s katerim živiš neprestano v tako ozki zvezi in katerega ljubiš! Četudi že ne prestopiš k dru-

gi veri, pa vendar lahko postaneš ravnodušen, mrzel proti vsaki veri, in kaj je hujše zlo od tega?

In kakšna bo vzgoja otrok?

Četudi dovoli nekatoliška stranaka, da se vzgajajo otroci katoliško, kako mučno mora pač vplivati na otroke različna vera pri starših! Razven tega je zakon "velik zakrament, velika skrivnost," kakor pravi sv. Pavel. In sv. Cerkev ne želi, da bi katoličan delil tako sveto reč z nekatoličanom.

Zato brani Cerkev mešane za-

kone s pravoslavnicimi, luteranci in drugimi krščanskimi krivoverci in razkolniki. Ali mar ne pravi sv. Pavel (v listu do Tita): "Ogibaj se človeka krivoverca!" In če ga že ne bomo bojkotirali v zasebnem občevarju, ga pa moramo na vsak način v zakramentalnem, zakonskem.

Zelo nerada in samo da prepreči še večje zlo, dovoljuje sv. Cerkev v posameznem slučaju, da se sklene mešan zakon. To pa le pod pogojem, da se zajamči katoliškemu drugu svobodna veroizpoved, da je vzgoja otrok katoliška in poroka se sme vršiti samo pred katoliškim duhovnikom. Za te tri zahteve hoče jamstvo, navadno pisan revers. Razen tega mora imeti katoliška stranka v resnici važen povod, da sklepa tak zakon. Ako prosi katoličan Cerkev, da mu dovoli mešan zakon, pa nima resnega vzroka za to, dovoljenje sicer velja, toda dotičnik greši. So pa taki zakoni največkrat nesrečni. Kako težko je vendar prenašati že misel, da se ločiš od zakonskega druga ali družice v najvažnejšem vprašanju življenja. In kolikrat se zgodi, da nekatoliška stranka obljubi in stori vse, samo da pride do poroke, ko pa je ta izvršena, pa napravlja katoliškemu drugu nešteto neprilike in zvjaja otroke k svoji veri!

Še brez primere huje pa je, če se sklepajo mešani zakoni v pravoslavni cerkvi in se ve že vnaprej, da bodo otroci pravoslavni, ali če katoliški del celo tukaj prestopi v pravoslavje. Takih slučajev je danes v stari domovini, zlasti po mestih, na kupe in so prava, ne samo verska, ampak tudi narodna nesreča.

Storimo vse, da preprečimo to zlo po naših družinah. Razlagajmo ob dani priliki, kaj misli sv. Cerkev o mešanih zakonih, kako hude so njih posledice, pokažimo tudi na znane nam praktične zglede. Starši zlasti morajo paziti, da ne zadene njihovih sinov in hčera

taka nesreča radi zanemarjene vzgoje. Grozno odgovornost bi si nakopali.

Ko so nagovarjali sv. Ivano Šantalsko, naj vzame v zakon uglednega kalvinskega plemeniča, je odgovorila:

"Rajša sem zaprta vse življenje v temni ječi, kakor da bi se poročila s človekom, ki ne ljubi moje

matere sv. Cerkve."

Saljivec je rekel nekoč o zakonu:

Zakon je red, v katerem polagajo obljube pred novicijatom. Ko bi jih polagali po novicijatu (po izkušnji), bi jih položilo le malo ljudi . . ."

Malo ljudi bi sklepalo mešane zakone, ko bi vedeli, kaj delajo..

Po vsem svetu Vas bo spremljal

Koledar Ave Maria za 1927.

Izborno sestavljeni razgled po katoliškem svetu nam je poslal prof. Jernej Pavlin. Brez pretiravanja lahko rečemo, da se s takim preglednim poročilom ne bo mogel postavljati niti najboljši katoliški koledar v Ameriki, ki je pisan v angleškem jeziku.

Novice in zanimivosti s političnega in gospodarskega pozorišča je opisal za naš koledar prof. Šarabon, ki je prvovrstna moč za to stroko. Kdor bo to poročilo pazljivo prebral, se bo v nekaj urah več naučil, kakor če bi vse leto bral dnevno časopisje.

Zato naroči takoj naš koledar in se prepričaj!

S frančiškanskih vrtov.

Tretji red in žene.

Rev. Fulgencij Meyer, O.F.M.:

OPOMBA: Ta članek je eden iz daljše vrste člankov, ki so pisani kot priprava na drugo splošno konvencijo Tretjega Reda v New Yorku.

PRAV posebna čast je doletela sv. Frančiška, čigar sedemstoletnico blažene smrti obhajamo letos, da je bil v vsem svojem življenju kolikor mogoče natančna podoba Zveličarja samega. To podobnost najdemo že v rojstvu Frančiškovem, najdemo jo v njegovih smrti, najdemo celo v njegovih peterih ranah, ki jih je prejel na gori Alverni. Toda Kristus je hotel, da bi bil Frančišek njegova podoba tudi kot voditelj drugih, ki jih s posebno privlačno silo zbira okoli sebe.

Med najvernejšimi in najbolj požrtvovavnimi spremljevalci Kristusovimi so bile pobožne in svete žene. Vzvišeni prerok, božji Zveličar, je bil v njihovih očeh vtelesena čistost, plemenitost, lepota in dobrotta. Z eno besedo, v njem so našle vse, kar prevzame in očara dušo žene najbolj in jo pridobi za velikodušno oboževanje in zvesto nasledovanje.

Če so se pobožne žene tako izkazale napram Zveličarju, svojemu božanskemu vzorniku, ali je čudno, če se je nekaj takega pokazalo tudi v življenju sv. Frančiška: ko je sveti mož vsak dan bolj srečno upodabljal v sebi Kristusa, je pobožne žene napolnjevalo sveto spoštovanje pred nje-

govim svetniškim življenjem, njegove na Kristusa spominjajoče kreposti so se jim zdele kot novo razodetje, naodoljiva sila jih je gnala k občudovanju in posnemanju svetega moža. Če je res, kar pravi pesnik: ljubezen je v življenju moža nekaj tujega, ženi pa pomeni življenje njenega življenja — nas ne more iznenaditi dejstvo, da je imel Serafin ljubezni, Frančišek Asiški, tako očarujočo moč nad bogoljubnimi ženami in jih je privlačil k Bogu ljubezni z neodoljivo silo.

Plemenita devica sv. Klara je bila prva, ki se je javno razglasila za učenko Frančiškovo in posnemovavko njegovega življenja. Ž njim vred je postala soustanoviteljica reda ubožnih klaris ali drugega reda sv. Frančiška.

Druga, zelo plemenita žena, ki je čutila v sebi neugnano hrepenenje po posnemanju Frančiškovega življenja, je bila sv. Elizabeta Turinška. Čeravno ni nikoli osebno poznala Frančiška, je vendar gojila do njega čustva najvišjega spoštovanja. Ona je bila prva žena na Nemškem, ki se je priključila spokornemu redu ali Tretjemu redu sv. Frančiška. Zato so njo izbrali za patrono ali zavetnico Tretjega reda. Ona je morebiti najboljši primer, kaj more Tretji red napraviti iz bogoljubne

žene v svetu, pa naj bo mlada ali stara, omožena ali ne.

V prvi vrsti daje Tretji red ženi možnost, živeti redovno življenje v njenem svetnem delokrogu, se brez pridržka posvetiti Bogu in po zgledu pravih redovnic postati žrtev na njegovem altarcu, kolikor je mogoče z ozirom na okolnosti in razmere njenega življenja.

Naj bo žena tega ali onega stanu, naj bo doma tu ali tam, če je drugače dobra in pobožna, ima gotovo nekje v srečju skrit kotiček, v katerem goji posebno spoštovanje do visokih idealov samostanskega življenja. To nam pojasnjuje, zakaj so žene v vseh časih tako prisrčno pozdravljale in še pozdravljajo Tretji red sv. Frančiška. Zdi se, da Tretji red ustreza silnemu in globokemu nagnjenju pobožnih žena in da napolnjuje duhovno življenje žene z bogato tolažbo in zadovoljstvom.

In to naj bi bila za Tretji red sramota in slabo priporočilo? Nasprotno! Pripadanje pobožnega ženstva vseh stanov, visokih in nizkih, Tretjemu redu je zanj izrazit poklon in veljavno priporočilo. Priznana je, da je vpliv žene na versko življenje domače hiše naravnost nedosegljiv; zato je skoraj nemogoče, da bi dobra žena živela v svetu življenju redov-

nice, pa ne obenem razširjala na svojo okolico, na ves dom in na njegove prebivavce, notranjo privlačno silo takega življenja.

V prvih letih je sijala Elizabeti in se ji smejala sreča v vseh mogočih solnčnih barvah. Oboževal jo je njen soprog, njen dvor, sploh vsa dežela. Obdana od svetne časti, vabljenca zdaj k temu, zdaj k onemu svetnemu razveseljevanju, si je zaželela v dnu duše, da bi našla oporo in zaščito, da bi mogla ohraniti svojo krepost neomadeževano, svoj značaj nepokvarjen, svojo vero brez sence. Spokorni red ji je služil v ta namen na najpopolnejši in najzadovoljivejši način. Ohranil jo je čisto in ubogo v duhu. Zato ji zemeljsko bogastvo ni pokvarilo srca, zato je postala njena duša za vse čase zaprta ničemernosti, prevzetnosti ali kakršnikoli svetni ljubezni.

Mnogo je katoliških žena in deklet, ki imajo kakor sv. Elizabeta, dovolj priložnosti za najrazlič-

nejša posvetna razveseljevanja in zabave. Ako imajo trdno voljo, do se nočejo dati pomehkužiti in si ne nakopati dušne škode, ako hočejo kljub nevarnostim, ki so brez vsakega dvoma v teh rečeh, vztrajati v dobrem, jim ne moremo svetovati bolj zanesljivega sredstva, nega da jim zakličemo: nastopite tudi ve tisto pot po stopinjah sv. Frančiška, ki vam jo je začrtala vaša vzornica sv. Elizabeta!

Vemo, da je naša zemlja solzna dolina za vse, toda zdi se, da je ravno ženi namenjenih največ solz. Toda verna krščanska žena je daleč od tega, da bi objokovala svojo neboljšljivo usodo, temveč se celo veseli tega, ker jo to dela podobno njenemu trpečemu Zveličarju. Ni čudno, ako se poteguje za kolikor mogoče natančno posnemanje serafinskega Frančiška, ki je bil najlepša podoba Križanega, in se skuša najtesneje z njim združiti. Njegov Tretji red je zanjo hitra, lahko in zanesljiva

pot na Kalvarijo in od tam k vstajenju.

Končno je Tretji red priganjal sv. Elizabeto k izvrševanju velike in junaške ljubezni in k lajšanju socialne bede. Najubožnejši med ubogimi, posebno gobavci, so bili po zgledu njenega duhovnega očeta prav posebni njeni ljubljenci. Nobena bogoljubna žena ni srečna, ako ne more komurkoli na ta ali oni način kaj dobrega storiti. Zato je vesela, ako se ji odkod ponuja izpodbuda, vodstvo in pomoč pri njenih telesnih in duhovnih dobrih delih. In ravno v Tretjem redu ima vse to v bogati meri na ponudbo, zakaj serafinska ljubezen, ki veje iz njega, je vedno enako mlada, enako delavna, podjetna in iznajdljiva.

Zato pozdravljene vse katoliške žene, omožene in neomožene, pozdravljene v okrilju Tretjega reda, na potu po stopinjah sv. Frančiška in njegove velike učenke, sv. Elizabete Turinške!

Naše šolske sestre -- tretjerednice.

B. A.:

MARSIKDO, ki ve, da je na svetu Tretji red, nima nič pravega pojma, kaj je Tretji red v resnici. Tu pa tam je slišal kaj malega o njem, morebiti samo mimogrede. Pozna nekatere ljudi, morda celo sosede ali druge znance, ki so zapisani in spadajo v ta red, pa mu morebiti včasih vstane v duši vprašanje: "Ali je Tretji red res kedaj imel kaj vpliva na svet, na njegovo življenje in ravnanje?" — Pa morebiti se mu vriva še bolj natančno zastavljeno vprašanje: "Ali ima ta toliko hvaljeni Tretji red tudi dandanes kakšen vpliv na človeško družbo?"

Kar se tiče prejšnjih časov — da se dotaknemo mimogrede prvega tu postavljenega vprašanja — bi lahko napisali cele knjige o velikanskem, naravnost ogromnem vplivu Tretjega reda. Pravzaprav sem rekel preveč — ali pa premalo. Nikakor bi nam ne bilo treba šele napisati tistih knjig o vplivu Tretjega reda v prejšnjih časih, ne, tiste knjige so že zdavnaj napisane, treba jih je samo v roko vzeti in pazljivo brati.

Toda vse tisto, kar je bilo nekoč, v starih časih, vse tisto se navadno zdi predaleč od nas, da bi se nas prijelo, da bi nas potegnili za seboj. Kar je bilo, je pač bilo, tako pravimo, pokažite nam

rajši to, kar je, s tem nas boste veliko prej pridobili.

Zato je med prej stavljenima dvema vprašanjema vse bolj praktično drugo nego prvo.

Torej — ali ima Tretji red dandanes kakšen vpliv na človeško družbo, ali se kaj pozna kje v javnosti, da šteje tudi današnji čas veliko število tretjerednikov?

Sploh pa — kako veliko pa je približno število tretjerednikov po vsem svetu?

Statistika pove, da jih je dandanes po vsem svetu okoli štiri milijone. Od teh je nekako dva milijona in pol dobro organiziranih, ostali so pa bolj ali manj sami nase navezani, ker so preveč raztre-

seni, ali so pa še drugi vzroki, da jim manjka strumne organizacije. Vsem tem načeluje sam sveti oče Pij XI., ki je tudi zaveden tretjerednik.

Samo med Slovenci je tretjerednikov nekaj čez 60 tisoč.

Kako je pa s Tretjim redom med nami Slovenci tu v Ameriki?

Gotovo je, da med njimi Tretji red ni nepoznana prikazen, pa istotako gotovo tudi, da je še veliko veliko premalo poznan.

V podrobno razglabljanje tega vprašanja se vsaj za enkrat ne mislim spuščati, samo omenil sem ga.

Potentakem tudi vpliv Tretjega reda med nami ne bo posebno velik — saj to vprašanje je prav za prav, na katero mislimo odgovarjati.

Ne prehitro na dan s končno razsodbo! Le dobro pogledjmo okoli sebe!

Nekje je bilo pred kratkim tako-le brati o vplivu tretjerednikov po svetu, po vsem svetu namreč, ne samo v Ameriki in toliko manj samo med Slovenci: "Tretjeredniki so razkropljeni po vesoljnem svetu in so za človeško družbo kakor kvas — povsod, kjerkoli so. Njihov vpliv je naravnost ogromen, strmenja vreden. Doma, po šolah, po bolnicah in vseh drugih dobredelnih ustanovah najdemo zastopane tretjerednike. Tretjerednik kot učitelj, zdravnik, postrežnik ali postrežnica (nurse), kot socialni delavec, mehanik, uradnik, delavec — ako je zavzet kot pravi 'redovnik' za svojo sveto stvar, izvaja tih, vendar mogočen vpliv na vso svojo okolico."

Ali moremo obrniti te besede na slovenske tretjerednike v Ameriki?

Ne bom preiskoval tega vprašanja z vseh označenih vidikov — gotovo že zavoljo premajhnega števila ne bi bil odgovor posebno ugoden — toda na eno — in to nad vse važno — mesto pa le s ponosom lahko pokaže Tretji red: na slovensko katoliško šolo v A-

meriki, v kolikor se je pač že uveljavila med nami.

Ta naša šola je v rokah in pod vodstvom tretjerednic, naših vrlih šolskih sester.

Morda ni splošno znano, da je družba teh naših sester ustanovljena popolnoma na podlagi in pravilih Tretjega reda. Od drugih tretjerednikov se v bistvu ločijo samo v toliko, da ne žive zunaj v svetu, temveč imajo skupno redovno življenje in tudi svojo posebno obleko. Sv. Frančišek je pa njihov duhovni oče prav tako kakor vseh drugih pripadnikov njegovih treh redov.

Kjerkoli torej naše sestre delujejo po šolah med ljubo mladino, povsod je vpliv Tretjega reda na vso okolico dosti očiten. O pomenu katoliške šole kot take se je že dovolj pisalo in se bo prav gotovo še, pa se ga menda tudi vsi dobromisleči dovolj živo zavedamo. Njen vpliv in njen pomen je pa brez najmanjše dvojbe še toliko večji, ker jo vodijo sestre, redovnice, tretjerednice. Žene, ki so same svoje življenje posvetile nasledovanju velikega sv. Frančiška, gotovo znajo bolj ko vsak drug vzgojitelj vcepljati tega duha tudi nežni mladini, ki jim je izročena v varstvo in vodstvo.

Velik vpliv Tretjega reda je torej že samo iz tega dejstva dovolj očiten, ako bi tudi na nič drugega ne mogli pokazati. Razume se pa, da bi samo to nikakor ne bilo zadovoljivo in da nikakor ne sme vpliv Tretjega reda samo po tem potu v javnost. Tretji red je pred vsem red za ljudi v svetu živeče in dokler ne prodre mednje, ne more biti nikoli s svojimi uspehi resnično zadovoljen.

Vpliv naših šolskih sester — tretjerednic, bo v bodočnosti še neprestano naraščal, ker — hvala Bogu — njihovo število stalno narašča in njihov delokrog se stalno razširja. Pred nekaj tedni so praznovale na svojem ljubkem gričku blizu Lemonta blagoslovitev svoje centrale, provincijalne-

ga doma in zraven prizidane majhne cerkvice. Že samo to je prav velik in lep napredek. Opravičeno upamo, da se je s tem začela nova doba njihovega razvoju, pa tudi njihovega ogromnemu vplivu med ameriškim katoliškim slovenstvom.

Zelo pomenljivo je, da se je omenjena slovesnost pri naših sestrah praznovala ravno takrat, ko je začel vesoljni katoliški svet praznovati frančiškansko sveto leto kot spomin na sedemstoletnico smrti sv. Frančiška, namreč na letošnjo porcijunkulo. Sestre same so ta tesen stik med obema slovesnostima javno poudarjale. To je kaj pomenljivo znamenje, da se bo ogenj Frančiškovih idealov, ki so last vseh treh njegovih redov, poslej še z vse večjo vneto širil po naših šolah in po njih po naših družinah, ker je dobil novo središče, novoo gnjišče.

Ko to spoznavamo in znamo gotovo tudi primerno upoštevati, moramo pa prav živo želeli nekaj drugega, namreč, da bi se tem širiteljicam serafinskih idealov pridružila čimprej še prav velika armada sodelavk in sodelavcev zunaj v svetu, med našimi materami, očeti, med vsemi stanovi in poklici, kjer še vlada smisel za resnično katoliško življenje. Tretjeredniški vpliv naših sester prihaja takorekoč od znotraj in je zato toliko več vreden, toda treba je še, da dobi opore od zunaj, iz sveta samega, da si podasta prijateljski roki notranjost in zunanost, da se lotita v popolni harmoniji velikega dela za prenovitev src in preroditev duš.

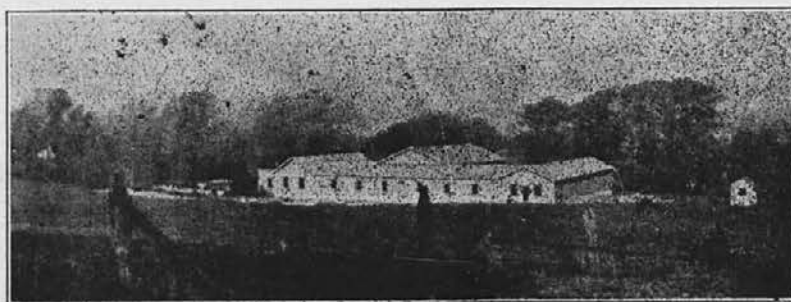
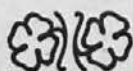
Zato mi zlasti v tem frančiškanskem svetem letu ne bomo nehali klicati, vabiti in opozarjati na vrline Tretjega reda. Kolikor jih pridobimo, toliko je dobro, čim več, toliko bolje seveda.

Vse pa, ki ste dobre volje in imate srce za dobro stvar, vsi že naprej pozdravljeni pod zastavo našega serafinskega očeta sv. Frančiška!

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

P. Benigen:

IVAHO je bilo v mesecu avgustu pri nas. Živahno življenje na farmi. Dela obilo od ranega jutra do pozne noči. Veliko se je doseglo

in poskrbelo za zimo.

Nenavadno živahno je bilo pa vse nedelje v avgustu, ker so prišli romarji od blizu in daleč na ameriške Brezje k svoji Materi na božjo pot.

Porcijunkulo smo letos prvokrat obhajali prav slovesno. Prišlo je veliko romarjev, ki so tu prejeli sv. zakramente in molili za odpustke. Posebno, ker so papež Pij XI. naročili katoličanom, naj se združijo vsi v molitvi 1. avgusta za preganjane katoličane v Meksiki in za izpreobrnjenje preganjalcev. Za Porcijunkulo je prišlo jako veliko dobrih naših Slovakov in je ob 10. imel slovesno sv. mašo in govor Very Rev. Kazimir Zakrajšek, provincijalni komisar. Istotako popoldne ob 2. uri govor in sprejem v III. red sv. Frančiška. Rev. Dominik Dohanyos, O.F.M., je pa imel zvečer lep govor v angleškem jeziku za okoličane. Dober je bil začetek Porcijunkule v naši božjepotni cerkvi in prepričani smo, da bo ta veliki dan milosti privabil vsako leto še večje število romarjev k naši nebeški Materi Mariji, saj je ravno po Njenem posredovanju prejel sveti naš oče Frančišek od božjega Zveličarja porcijunkulske odpustke, ta neprecenljivi dar v korist živim in mrtvim kristijanom.

Kako ljubeznivo se je dalje

obhajal častitljiv praznik Marijinega Vnebovzetja! Zopet prekrasen dan! Prišlo je veliko romarjev na božjo pot: Slovenci in Slovaki. Za ta praznik so bili zlasti mnogoštevilni romarji iz Waukegana, odkoder so jih pripeljali trije "busi." Koga pač ne žene srčna ljubezen k naši poveljani Materi in Kraljici? Ona, sama ljubezen in dobrot, pa tudi želi vse pri sebi zbrane imeti, vse obdariti, ne zavrže nikogar.

Čim večji siromak je kdo, čim bolj je bil nevhvaležen Njej in Bogu, čim dalje je zašel, tem večjo ljubezen in usmiljenje mu izkazuje ta Mati usmiljena, samo da zaupno k Njej pribeži. O, da bi vsi večkrat na to mislili in si to tako tolažljivo resnico naše vere k srcu vzeli, da je Marija naša najboljša, najmilejša Mati, potem bi ne bili mnogi tako zapuščeni Evini otroci, bi ne zdihovali tako v tej solzni dolini . . .

Tudi za ta praznik je lepo in navdušeno opravil službo božjo pri nas Very Rev. Kazimir.

Za četrto nedeljo avgusta so bili pa napovedani župljani Sv. Jurija iz South Chicage, da pridejo s svojim župnikom Rev. Benvenutom Winklerjem poklonit se in posvetit nebeški Materi na ameriške Brezje. Brez vsake reklame, edino oznanilo gospoda župnika eno nedeljo poprej, je zadostovalo, da jih je prišlo nepričakovano veliko z avtomobili in busi. Rev. Benvenut je imel ob 10. slovesno sv. mašo, pri kateri sta mu asistirala Rev. John K. Ferlin kot diakon in Rev. Fr. Benedikt Hoge kot subdiakon. Petje, latinsko mašo, je izborno oskrbelo pevsko

društvo "Zarja" s svojim organistom. Kako iz srca je govoril Rev. Benvenut o Mariji in njenem češčenju že od apostolskih časov in pri vseh katoliških narodih, ki nekako tekmujejo med seboj, kdo jo bo bolj počastil, kdo ji izkazal večjo ljubezen in češčenje. Ljubezen do Marije so zlasti gojili in jo še goje vsi cerkveni redovi. Med njimi ni gotovo zadnji v češčenju Marijinem red Sv. Frančiška ali frančiškani. Oni so bili izmed najgorečnejših zagovornikov in boriteljev njenega Brezmadežnega Spočetja. Marija Brezmadežna je tudi pokroviteljica in zaščitnica reda manjših bratov in njih Kraljica. K tej dobri naši nebeški Materi so se prišli poklonit župljani župnije Sv. Jurija in se ji priporočiti v svojih dušnih in telesnih zadevah.

Popoldne ob treh so se zopet vsi romarji mej tako ljubkim potrkavanjem zvonov povrnili s hiša v cerkev k slovesnim večernicam. Pri oltarju Matere božje so bile pete litanije, pri katerih so navdušeno odpevali vsi navzoči. Po litanijah je pa župnik opravil ginljivo molitev posvetitve vseh svojih župljanov prebl. Devici Mariji ter jim podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Vsem dobrim South-Chicažanom, ki so, četudi mali po številu, neverjetno veliko storili za svojo župnijo v kratkih zadnjih štirih letih, je bila nad vse ljuba ta božja pot na ameriške Brezje; gotovo je bila ljuba tudi nad vse naši nebeški Materi. Saj je bila prva te vrste: župljani s svojim dušnim pastirjem so prišli skupaj k svoji nebeški Materi, da jo počaste in

se ji priporoče. Takoj so sklenili, da hočejo prihodnje leto in tako vsako leto **na nedeljo po Velikem Šmarnu**, priti še v večjem številu semkaj na božjo pot. Ta nedelja je torej odločena za shod vzglednim župljanom župnije Sv. Jurija iz South Chicage. Temu njihovega zgledu bodo gotovo sledile tudi druge slovenske župnije in si bo vsaka izbrala eno nedeljo, da pohite skupno župljani s svojim župnikom k Mariji na slovenske ameriške Brezje.

Po cerkveni pobožnosti so se vsi podali na hrib, kjer je bila v dvorani zopet nekaj ur prav ljubka in domača zabava. Dobili so okrepčila in poslušali so navdušene govore in lepe naše narodne pesmi. Vrli, narodni Korošci iz Pulmana so s svojim petjem vse navdušili za lepo našo domovino in mili naš materni jezik. Tako so se poživljeni na duši in telesu naši dobri South-Chicažani le težko ločili z naših Brezij s trdnim sklepom: Prihodnje leto pridemo zopet na nam določeno nedeljo po Vel. Šmarnu. Na veselo svidenje!

Iz vsega tega se vidi živahno življenje na slovenskih Brezjah, kako radi prihajajo semkaj naši verni Slovenci od blizu in daleč. Ta Marijina božja pot bo pa še bolj napredovala, če bi mogli še v eni reči ustreči želji naših romarjev, katero so izrazili že mnogi. Radi bi namreč prišli k nam na predvečer praznikov, ko so napovedani shodi. Tega pa zdaj ne morejo, ker nimajo kje prenočiti. V bližini namreč ni hiš, kjer bi to mogli. Zato ni drugega izhoda ko da postavimo primerno hišo za romarje. Mi sami vidimo potrebo take romarske hiše tudi še z drugega stališča. Tam bi poleg prenočišča bili preskrbljeni tudi s telesnim okrepčilom, kakor je to na vseh večjih božjih potih v navadi. Toda, toda, težkoče so tu. Smo namreč začetniki.

Kar se je storilo v dveh letih tukaj z lastno in dobrih slovenskih in slovaških src pomočjo, je

Skupina Prekmurcev pri Mariji Po

neverjetno veliko. Sami se temu čudimo in slavimo očividni božji blagoslov. Vendar sami si ne upamo naložiti si to novo breme, kakor bi sicer tudi radi spolnili želje mnogih. **Zato tem potom vprašamo vse naše dobre in verne Slovence, naj bi nam sporočili kolikor mogoče vsi svoje želje in navede ter pripravljenost z nami sodelovati, da za vašo korist in udobnost pripravimo potrebno in primerno romarsko hišo.** Mi redovniki je ne potrebujemo, ali romarji, vi jo potrebujete, zato nam še drugi in kolikor moč mnogi sporočite svoje mnenje in takoj bomo šli na delo v slavo in čast Marije, ako vidimo vašo dobro voljo, z nami sodelovati za vašo lastno korist.

Kaj je pa novega v naši redovni lemontski družini?

K nam v Lemont je bil predstavljen iz So. Chicage Rev. Blanko Kavčič kot kaplan pri sestrah na Mount Assisi.

Ravno danes, 24. avgusta, ko to pišem, smo imeli v naši cerkvi ginja slovesnost. Rev. Fr. Edward Gabrenja, bogoslovec II. leta, sin ugledne naše družine v Clevelandu, je položil med slovesno sveto mašo v roke provincijalnega komisarja P. Kazimira svoje slovesne redovne obljube. Vsa redovna družina je bila navzoča pri tej velopomenljivi slovesnosti in mu če-

stitala k srečnemu dnevni, na katero se je pripravljala z osemdnevnimi duhovnimi vajami, da bi kot dober sin velikega našega očeta Sv. Frančiška živel in delal v vinogradu Gospodovem mnogo let!

Nov naraščaj je dobila naša družina v dveh bratih, ki sta bila pred kratkim preoblečena. Prvi je br. Izidor Strgar, zaposlen na farmi, drugi br. Jakob Stojakovič, pomočnik v kuhinji.

S tem so naši "Glasovi" za ta mesec pri kraju.

KOLEKTA V BLAGU.

Mr. Mesec iz Chicage je daroval raznovrstno korošino orodje, Mrs. John O'Day Thomas pa je poslala odejo in perilo. Družina Jurčič je darovala lep antependij in altarni prt.

KOLEKTA V DENARJU.

(od 15. julija do 15. avgusta.)

Za cerkev Marije Pomagaj:

Anton Squah \$25; Ana Koren \$2 (za orglje); Mrs. Potočnik \$5; Mary Cvelbar \$1; Kat. Vlček \$1; Mrs. Strelak \$2; Mrs. Madeja \$1; Jos. Koska \$1; Mrs. Josic Cimperman \$2; N. N. \$10 (za prt na altar); Julija Gaspari \$2; John Adamič \$3; Katie Šetina \$2.

Za samostan:

Mary Preboj \$1; Marija Kantor \$1; B. J. Kozak \$2; Mrs. Tomasovič \$2; Mary Ferenščak \$2; Mary Lacko \$1.

Za kolegij sv. Frančiška:

Ana Bančak \$25; Marija Kantor \$5; Ana Elenich \$2; Ana Lambert \$1; Mrs. Fr. Moutz \$1; Mrs. McKinney \$1; Mrs. Lah \$1; Mrs. Frank Ivančič \$10; Barbara Omahne \$1; Fr. Culik \$1; Steve Zuro \$1; E. Matraga \$1; Miss O. Gautier \$1;

Mrs. Henry Perrilliat \$1; Magdalena Macejak \$5; Mrs. Fr. Antončič \$2; Ana Matiasko \$1; Josepha Klun \$10; Ana Kovalčik \$1; Joseph Shiron \$5; Terezija Nikolaj \$2; John Kurej \$1; Mary Konardolič \$1; Mary Ringe \$1; John Konarčič \$1; John Jandura \$3; Mrs. Millet \$1; Mrs. Strelak \$10 (nabrala na knjižico); Frances Zbačnik \$1.50; Mary Bettetine \$5.

Člani apostolata so postali:

Franciška Črnigoj \$10; Jozefa Kranjc \$10; Anton Hočevar \$10; pok. John Matteš \$10 (plačala žena aMry); Steve Zuteš \$1; Steve Rusko \$2; Jakob Bačnik \$1; Ivana Bambich 50c; Marija Vrenčur \$10; John in Ana Drong \$20; pok. Martin Težak 50c; pok. Jakob Govednik 50c; Frank Klančec \$5; Jakob Bačnik \$10; Math Lautar 50c; pok. Mih. Zoran \$10 (plačala Mrs. Franciška Zoran); Miss Mary Mevžek \$1; Leopold Mevžek \$5; Apolonija Mevžek 50c; pok. Ana Mevžek \$5; Jakob Mevžek \$; pok. John Ivec 50c; John Zerovnik \$10 (plačala njegova mati); Mary Safran \$1; Emilija Franciška \$10 (dar matere otroku za prvo sv. obhajilo); Ernest Jožef Adamič 50c (pl. mati); Jožef Edvard Adamič 50c (pl. mati); Robert Karol Adamič (pl. mati); Frances Zbačnik 50c; Ana Gerzič \$5; pok. Ana Huta \$10; Elizabeta Dunny \$10; Rev. Franc Borštnar \$10; Mary Kochevar \$10.

Pri objavi kolekte za apostolat Mrs. M. Bombach so bila svoj čas izpuščena sledeča imena: Marijana Puc \$10; Jakob Mulec \$10; Mrs. Sadar \$1; Mrs. Gregorač \$5; Mrs. Brezovar \$1; Mrs. Iemc \$1. V zadnji številki treba popraviti, da je dala Millie Simončič \$10 na apostolat in

ne \$1.

Darovi za list Ave Marija:

Rev. Anton Vogrinec \$30; Marija Herpel \$1; Franciška Črnigoj \$5; Edvard Travnikar \$2; Ana Kocman \$1; Ana Pucelj \$1; Jožef Slapničar \$1; Mrs. Puhek \$1; Antonija Gnidovec \$2; Mrs. M. Chernich \$1; John Komick 50c; Cila Goršek \$1; Mary Zupančič \$3; Mary Ferche 50c; Ana Gregorec 25c; Frances Arh 50c; Anton Bašča 50; Apolonija Mrak \$1; Agnes Dolenc 50c; Marija Pavlešič \$1; Rev. Franc Borštnar \$20; Mary Swan \$1.

Za lučke pri Mariji Pomagaj:

Mrs. F. Kvaternik \$1; Angela Križnar \$1; Marija Kantoř \$4; Katie Maierle \$1; Neimenovan iz Bessemer \$1; Mary Skubic \$1; Peter Mukavec \$1; M. Modic \$1; Mrs. Jusko \$1; Mr. Trunkle \$1; Ana Primožič \$5; Steve Rusko \$2; Andy Urbanc 3; Frances Tomsha 40c; Terezija Kremesec \$1; Marko Sterbenc \$1; Roza Udovič \$3; Mary Cvelbar \$1; Barbara Dolinar \$1; Math Lautar 50c; Mrs. M. Černich \$1; Mary Cvengros 50c; Ana Mismish \$1; Jennie Pugel \$1; N. N. 10c; Mary Maček \$1; Nicholas Radovinac \$1; Mary Winter 50c; Valentin in Mary Habjan \$1; Neža Zakrajšek 25c; Mrs. Miroslovich \$1; Ana Jerich \$1; N. \$1; Ivana Gregorka 50c; Margareta Matzelc \$1; Barbara Omahne 25c; Mary Deželan 50c; Mrs. Francis Kmet 75c; Mary Safran 50c; Ivana Vesel \$1; John Konarčič \$2; Ana Pucko \$1; John Jandura \$1; Antonija Nemgar \$1; Mary Ferche 50c; Peter Kotar \$2; Antonija Berus 25c; A. Malešič \$1; A. Znidaršič \$1; Mary Petek 75c; Roza Krasovič \$1; Anton Zupančič \$1; N. \$1; Terezija Lesar \$1; John Gogala 10c; Agnes Keller \$1; Ana Jaksie

\$1; Amalija Branchich 25c; Ana Zagar 10c; Katie Novak \$2; Marija Pavlešič \$1; Frank Stopar 20c; Mary Hrovat \$1; Marija Zakrajšek \$1.

Na sv. maše so dali oz. poslali:

N., Lemont 2 (2); N. iz Jolieta 2 (2); iMh. Šimala 2 (2); Anton Sery 3 (3); Mrs. Jennie Bregach 2 (2); Marija Stolpa 1 (1); Mrs. Jusko 1 (1); Anna Pierce 1 (1); Mr. Trunkle 1 (1); Mary Bergles 1 (2); Ana Primožič 2 (3) Jožef Simončič 1 (1.50); Mary Cawley 1 (1); Mrs. Spelman 1 (2); Frances Tomsha 1 (1); Ana Bluth 2 (2); John Berus 2 (2); Mrs. Majerle 1 (1); Mrs. Gazvoda 1 (1); Mary Cvelbar 2 (2); Marija Slovak 2 (2); Mary Medic 2 (2); Ana Kovalcik 1 (1); Maria Saban 1 (2); Mrs. John Jerina 1 (1); Rose Gayder 1 (2); Math Lautar 1 (1); Mrs. Chernich 2 (2); Magdalena Indihar 1 (1); John Hudales 3 (3); Mary Winter 1 (1); Mary Gavelda 1 (2.50); Mary Preboj 2 (2); Terezija Genat 1 (1); Miss Pauline Jakoly 1 (1); Neža Zakraj-Frank Zorc 2 (2); Frances Bostič 1 (1); šek 1 (1); Ana Jerich 1 (2); Anton Ivec 1 (1); Cila Goršek 1 (2); Katarina Vlček 2 (2); Marija Maček 1 (1); Joe Kovačič 1 (1); Frank in Irena Hasen 1 (1); Metro Urbanič 1 (1); Ana Gregorka 2 (2); Ivana Babošek 2 (2); Mary Zore 2 (2); N. 11 (11); Martin Kramarič 1 (1); Elizabeta Kramarič 1 (1); Kath. Klobučar 1 (1); Mary Novak 1 (5 slovesna sv. maša); Mary Adam 2 (2); Mary Zerovnik 2 (2); Mary Kondolič 2 (2); Mrs. Deželan 1 (1) John Merše 1 (1) Bazil Sakmar 3 (3); Mary Zupančič 2 (2); Marko Plut 1 (1) Maria Onofrey 1 (1); Ivana Vesel 2 (2); Miss Mary 2 (2); Miss Helen Zore 1 (1); John Konarčič 3 (3);

Zahvala in lepa prošnja za Šiško.

V julijski številki smo na kratko povedali, zakaj in čemu se zida nova cerkev v Šiški pri Ljubljani.

Nujno potrebna je ta cerkev in obenem ima biti spominska cerkev za sedemstoletnico blažene smrti sv. Franciška.

Izrekli smo iskreno prošnjo za prispevke za zidanje te cerkve, ki se je pričelo in se nadaljuje s tako plemenitim namenom.

Napovedali smo, da bomo redno poročali o uspehih naše prošnje in pogosto prošnjo samo ponovili, ker je potreba res tako velika, da nas bojazen, da utegnemo postati našim dobrotnikom preveč nadležni, ne more in ne sme prisiliti k molku.

Podjetje kot je to, o katerem govorimo, je pred Bogom in pred ljudmi tako opravičeno in neobhodno potrebno, da mora najti pomočnikov med najširšimi plastmi vernega slovenskega ljudstva.

V starem kraju so že dali in še dajo, kolikor je le v njihovih močeh, toda vsi vemo, kako slabo se jim godi in v kako težkih finančnih stiskah so.

Zato si ne moremo kaj, da ne bi zopet in zopet dvignili glas in poprosili za majhne prispevke, za majhne kamenčke, saj vemo vsi, kaj pravi pregovor: kamen do kamna palača. Za kar prosimo, sicer ne misli biti palača, pač pa dostojna, vendar preprosta hiša božja.

Zato prosimo v Boga ime, Bogu v čast.

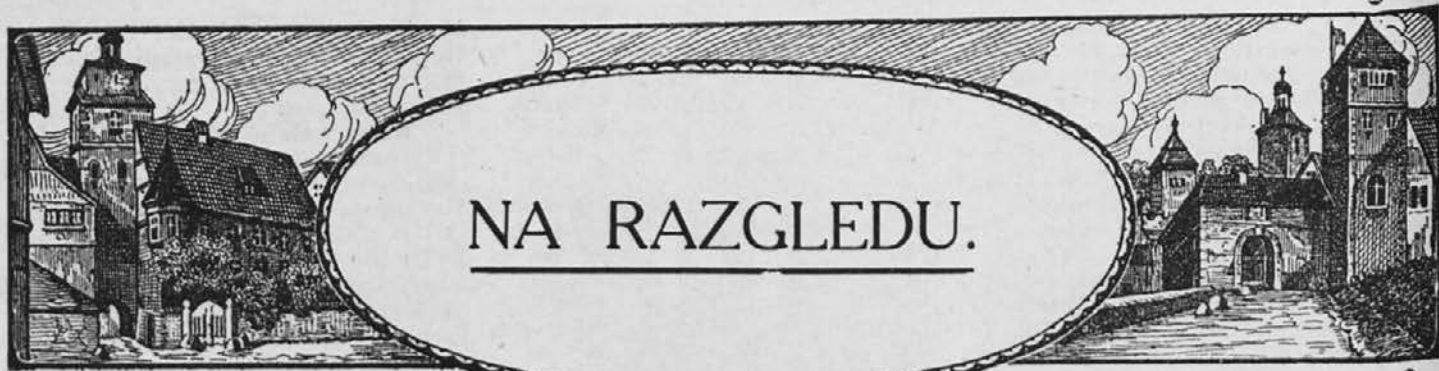
* * *

Doslej so se našim prošnjam odzvali sledeči dobrotniki:

Mrs. Frank Ivančič, Cleveland \$10.00; Terezija Cvelbar, Cleveland \$3.00; Barbara Omahne, Mulberry, Kans. \$1.00; Josefina Bardo, Mulberry, Kans. \$2.00; Mary in Helen Zore, Olyphant, vsaka po \$1.00; Frank Černe, So. Chicago \$7.00; Lucija Kunc, Chicago \$20.00; Neimenovana iz Forest City \$2.00.

Vsem tisočerno Bog plačaj in blagoslov sv. Franciška z Vami!

Uredništvo.

NA RAZGLEDU.

MEKSIKA je še vedno pozorišče, kamor so obrnjene oči vsega sveta. Bije se velikanski boj med Cerkvijo in protikatoliško vlado. Razume se, da je ves svet, ki igra vlogo gledavca, razdeljen v dva tabora — proti in za brezversko vlado v Meksiki. Veri in Cerkvi nasprotni listi skušajo na vso moč dokazovati, da ima vlada v Meksiki prav, oziroma da ni napravila nikomur najmanjše krivice, ker baje dela samo to, kar je po svoji vesti delati dolžna. Ne preganja vere in Cerkve prav nič, preganja samo zlorabo obojega, kar so meksikanski cerkveni krogi baje prav na debelo uganjali. . . Take in enake trditve kar mrgole po raznih časnikih, ki hočejo javnosti nametati peska v oči. Toda niso po vsem svetu tako slepi, da bi se dali zavesti takim praznim trditvam. Resnica je, da se gode Cerkvi v Meksiki velikanske krivice, ki jih ona nikakor ne more mirno nase vzeti in molčati. "National Catholic Welfare Conference" v Washingtonu je izdala brošuro pod naslovom "The Facts concerning The Mexican Problem." V njej je natančno vse razloženo, kako se godi Cerkvi v Meksiki pod novo ustavo in pod Callesovo vlado. Ako bi Cerkev na vse to molčala in se lepo uklonila, bi bila izdajavka same sebe in Kristusa. Zato ni govora o tem, da bi mogli katoličani odnehati in dati zagrizenemu sovražniku v roke najmočnejše orožje za zasužnjeje Cerkve. Ves pošten svet sočuvstvuje s katoličani v Meksiki in jim stoji na strani v pravičnem boju. Od nasprotnikov Kristusovih pa itak ne moremo pričakovati drugega ko preganjanje v besedah in v dejanju, zato se ne čudimo, ako v njihovih glasilih ne najdemo niti ene objektivne besede, temveč samo grdenje Cerkve in nizkotno smešenje katoličanov.

GLASILO SAMOMORILCEV je hotel nekdo začeti izdajati v Budimpešti na Ogrskem, tako so pred kratkim poročali časopisi. Oglasil se je dotični pri pristojnih oblasteh, da si izposluje dovoljenje za svoj namerjani list. Poročilo pravi, da ni dobil dovoljenja, pač pa so mu svetovali, naj se da preiskati, če ni morda duševno bolan. Poročilo še pristavlja, da bi utegnilo tako glasilo imeti svoj pomen v Budimpešti, zakaj številni samomorilcevi baje strašno naraščajo. — To se čuje kot pravljica iz tisoč in ene noči, pa je vendar žalostna resnica naše-

ga modernega časa. Ampak je popolnoma logičen zaključek srovega materializma, ki vlada moderno družbo. V materializmu najdeš oporo samo tako dolgo, dokler se ti smehlja možnost uživanja. Ako ti zavoljo razmer ta možnost ni več dana, ti filozofija materializma popolnoma odtegne svojo roko in te pusti na cedilu. Kaj ostane potemtake drugega, nego. . . Naj bi tiste oblasti, ki so onega nesrečnega moža poslale na opazovališče, rajši poslale tja vse tiste apostole in evangeliste materializma, ki trgajo ljudem iz src vero in jih pehajo v naročju obupu in smrti.

POSVETITEV DRUŽIN presv. Srca se še neprestano množi v naši ljubi stari Sloveniji. Kmalu je menda ne bo več količak verne družine, ki bi ne bila posvečena. Privatno poročilo nam naznaja, da se je v zadnjem času med drugimi župnijami prav krepko zganila tudi Dobrova pri Ljubljani. Z velikim navdušenjem se je vse priglasilo, le prav redka hiša je ostala zakrnjena. Ko pride duhovnik v vas, ga vsi vaščani sprejmejo in mu slede iz hiše v hišo, vmes molijo in prepevajo in z vidno ginjenostjo prisostvujejo prelepi pobožnosti. — Tako si presveto Srce osvaja vedno nove trdnjave in si postavlja sredi med njimi svoj prestol. Bog daj, da bi naša domovina — stara in nova — postala čimprej "civitas Dei" — božja država Srca Jezusovega!

"MORALNO ETIŠKI POKRET" se imenuje na Hrvaškem lepo zasnovano gibanje za "poboljšanje družbe." V Sarajevu je zelo živahno delaven znani Miljenko Vidovič, ki izdaja dva lista, da z njima razširja med narod svoje ideje o moralnem preporedu človeške družbe. En list ima naslov "Novi čovek" in ima zlasti ta namen, da popularizira tako zvano Vidovičevo dopisno šolo, drugemu listu je pa naslov "Uzgajatelj" in izhaja mesečno. Razširja smisel za poduševeljeno vzgojo in samovzgojo. Geslo Vidovičevega dela je: "Tisti je človek, ki ima dušo, s katero objema vesoljni svet, in srce, ki ljubi svojega brata-človeka." — Vidovič ne stoji na pozitivnem katoliškem stališču, vendar pa upošteva velik pomen vere, posebno krotne vsakega verstva, krščansko vero. Razumljivo je, da se v tako grozno materijalističnem času, kot je ravno današnji, po-

javljajo taki pokreti, saj je popolnoma izključeno, da bi mogla človekova duša za stalno najti uteho v taki gorostasni zmoti, zato je vsako tako gibanje samo pozdraviti kot dokaz, da duša po hudi zablodi zopet srečava samo sebe. Obzalu-jemo samo, da tak idealen mož, kot je videti Vidovič, ne udari še bolj naravnost, da ne zavzame popolnoma katoliškega stališča. Saj mora prej ali slej priti do spoznanja, da sicer dobro maha, toda ne zadene v živo, da sicer dobro teče, toda — pot je zprešil. Vendar je tako delovanje neprimerno boljše nego nič, saj je vsaka res vzvišena misel od Boga in vodi k Bogu nazaj. Zato pozdravljamo ta etično-moralni pokret in želimo, da bi se ga oklenili vsi tisti, ki še niso nečesa boljšega našli, in da bi preko tega pokreta Vidovič in njegovi pristasi našli Kristusa tam, kjer v resnici je — v katoliški cerkvi.

MOLITEV ZA MEKSIKO je objavila "Daily American Tribune." Takole se glasi: Gospod Bog! Naš sv. oče, papež Pij 11., naslednik sv. Petra, sedanji vidni poglavar Tvoje cerkve, nas je sklicaj skupaj sem k Tvojim nogam, da molimo in prosimo za Tvojo preganjano cerkev v Meksiki in trpeče Tvoje otroke, naše ljubljene brate. Kakor so tudi razmere v Meksiki strašne, vendar mi dobro vemo, da niti peklena vrata ne bodo premagala Cerkve, naše matere, zakaj Ti si tako rekel in cerkvena zgodovina je polna dokazov za to božjo obljubo in pobožnost. Ti si nam naprej povedal, da moramo pričakovati takih in podobnih razmer, kakor so sedaj v Meksiki. Če si imel Ti, ustanovitelj Cerkve, preganjavce in neprijatelje, mora jih imeti tudi Tvoja Cerkev in njeni udje, zakaj učencem ni nad učiteljem.

Toda, čeprav si nam Ti sam to naprej povedal, vemo, da po nevihti preganjanja vselej prisvetijo solnčni žarki lepše bodočnosti. Ali kljub temu nam ljubezen narekuje molitev za pomoč. Ko so prvi kristijani molili, med tem ko je bil Peter v verigah, si Ti poslal celo angela iz nebes, da je rešil Petra iz rok sovražnikov njegovih.

O Gospod, naš Gospod, vate zaupamo, Ti moreš pomagati, Ti tudi boš pomagal. V tej slovesni uri mi ne molimo samo za preganjano Cerkev v Meksiki, ne samo za trpeče brate ondi, temveč prosimo tudi za njihove neprijatelje. Daj jim

milost razsvetljenja kakor si jo nekoč dal Savlu, da je napravila iz preganjavca Cerkve velikega apostola Pavla. — O Gospod, usliši naše prošnje! Amen.

DUNAJSKI KARDINAL PIFFL je povedal doma svoje vtise o Ameriki nekako takole: Ako mi je govoriti o vtisih, ki sem jih dobil v času svojega bivanja v Združenih Državah, moram pač razlikovati med vtisi duhovenega življenja in med vtisi materialnega življenja. — Kar sem videl katoliškega gibanja ne samo na kongresu, temveč tudi na letnem zborovanju katoliških Nemcev v Springfieldu, Ill., je bilo zelo mogočno in opravičuje največje nade. Marsikatera dežela, ki ima že staro katoliško večino, bi se lahko učila. Ves svet obsegajoča katoliška cerkev je našla v Združenih Državah novo središče in težišče. — Vtisi o materialni Ameriki — v mislih imam njena ogromna industrijska središča, njeno trgovino in njen promet — so pa drugačni. Utegne biti nevarnost v tem neizmernem tehničnem napredku in bogastvu, nevarnost, ki jo tujec težko more preceniti, temveč samo slutiti, ki pa mora na vsak način postavljati pred težke naloge tiste može, ki imajo čuvati nad duhovnim blagom ameriškega ljudstva. —

RADI BOGOKLETSTVA je bil obsodjen na Nemškem neki človek, čigar ime nas seveda ne zanima. Vredno je pa opozoriti na to, kako je sodnik svojo obsodbo utemeljeval. Dejal je tako: Sicer res v zakoniku ne najdem paragrafa, ki govori o bogokletstvu in ga prepoveduje, toda na noben način se ne more dopustiti, da bi kdo z očitnim bogokletstvom tako surovo žalil nežno versko čuvstvovanje svojega sočloveka. Tako ravnanje zasluži vso obsodbo in pravičen sodnik ne more biti napram takim rečem slep. — Poštena beseda poštenega moža! Tudi v drugih deželah, zlasti v Italiji, so začeli jako strogo nastopati zoper prekli-njevalce in bogokletnike. Spričo teh dejstev nam prihaja na misel nekaj drugega. Gotovo ga ni hujskega bogokletstva nego direktno tajeenje Boga. Kdor si drzne očitno trditi, da Boga ni, se s tem na najhujši način pregreši zoper Njega. In glejte, tu med nami v Ameriki izhajajo listi, ki dan za dnem javno pišejo in zatrjujejo, da je vera v Boga grda izmišljotina in varanje neizobraženega ljudstva. Poleg tega se na najpodlejši način norčujejo iz najsvetejših skrivnosti vere, ki je razodeta od samega neskončnega Boga. Ali te reči niso pravo in direktno bogokletstvo? Sodimo, da bi tudi ameriška postava nastopila zoper tako pisanje, pa če že ne zavoljo strahu pred Bogom, pa vsaj zavoljo tega, ker tako pisanje globoko žali najintimnejše versko čuvstvovanje velike večine slovenskega ljudstva v Ameriki, ki nikakor ni brezversko. Naši ljudje so pa tako strašno brezbrizni, da drže roke križem in se ne ganejo niti ob najhujših izbruhih protiverskega sovraštva božjih in cerkvenih nasprotnikov. Ni čudno, ako Bog take nemarnosti

ne more mirno gledati in nas zavoljo nje po zasluženju kaznuje.

V MEKSIKI ni interdikt, tako je izvil kardinal Gaspari, kakor se sporoča iz Rima dne 6. avgusta. Casniki, seveda sveti Cerkvi sovražni, med njimi niso zaostali tudi protiverski slovenski casniki, so zagnali krik in ga še vedno ponavljajo s slastjo, da je Vatikan dal Meksiko v interdikt.

Kardinal Gaspari izjavlja, da so svete maše v Meksiki ukinjene zaradi krivičnih postav, ki jih je izdal predsednik Calles in so iste pravomočne postale 31. junja. Te krivične postavice pa popolnoma onemogočujejo izvrševanje službe božje v Meksiki.

Njegova Eminenca pravi nadalje, da ta situacija v Meksiki provzroča sicer Sveti Stolici veliko žalost, vendar ima trdno upanje v pravično stvar. Kardinal je prepričan, da bo vzel Bog Meksiko v svoje posebno varstvo, in dostavlja, da je meksikanska vlada odgovorna pred Bogom in vsem izobraženim svetom za krivice, ki jih zadaja katoličanom v Meksiki.

Ni torej kriva Sveta Stolica, da se ne vrši več javna služba božja v Meksiki, in ni res, da bi se bil sv. oče poslužil "srednjeveškega orožja" in z interdiktom kaznoval Meksiko. Služba božja je morala sama po sebi prenehati, ker vlada katoličane kruto preganja, kar sicer menda res ni "srednjeveško," pač pa staroveško in — barbarsko.

PROTESTANTJE molijo za preganjanje katoličane v Meksiki. Sporoča se iz Providence, R. I., 6. avg. naslednje: Pet tisoč protestantov, zbranih pri službi božji na prostem v People's Park, Pawtucket, je molilo za preganjanje katoličane v Meksiki, kakor jim je priporočil Rev. Arthur J. Watson, pastor episkopske cerkve v Pawtucketu.

Tej obilni množici je razložil pastor žalostno stanje, v katerem so katoličani v Meksiki. Ta mso katoličani brez dušnih pastirjev in brez službe božje. Cerkvena oblast sama je bila primorana radi tako krivičnih postav meksikanske vlade, prepovedati službo božjo in Rev. Watson je pozival navzoče, naj molijo za preganjanje kristijane, ki so v deželi na jugu od nas. Govornik je izrazil "grozo in začudenje," da more vlada v sedanjem času prepovedati naprednemu narodu, častiti Boga, kakor mu veleva lastna vest.

MASARYK, predsednik češkoslovaške republike, si resno prizadeva, popraviti razdor z Vatikanom. Odstranil je pri letošnji Husovi obletnici vse, kar bi utegnilo žaliti verski čut.

Kakor znano, je bilo slavje krivoverca Husa na lanski obletnici, katere se je udeležila vlada s predsednikom Masarykom, tako žaljiva za katoliško Cerkev, da je bil odpoklican papežev nuncij iz Prage. Letošnja slovesnost na narodni praznik pa je bila brez najmanjše žalitve katoliške cerkve. Nasprotno, Husov dan se je obhajal mirno, samo kratek molk je bil določen spominu Husa. Vlada, poseb-

no pa predsednik Masaryk, sta se letos odklovala po globoki žalosti radi lanske slovesnosti, ki je povzročila razdor z Vatikanom.

Navzlic bojazni, da se bo tudi letošnja obletnica vršila podobno lanski, je pa po njej zavlada splošna in hvaležna radost, ker ni bilo pri njej niti najmanjšega žaljenja katoličanov. Dokoli so se letos omejili samo na paradno korakanje po Pragi, pri katerem niso niti omenili Husa, in na slavnostnem sporedu je bila določena slovesna sveta maša za Jugoslovane.

Iz vsega tega se opravičeno sklepa, da želi predsednik Masaryk odkritosrčno, da zopet zavladajo prijazni odnošaji s katoličani, in zlasti, da se upostavi prijateljska diplomatska zveza z Vatikanom.

SVETI ALOJZIJ GONZAGA, zaščitnik krščanske mladine. Za 200letnico kanonizacije priredil dr. Jože Debevec. Založil "Glasnik presv. Srca Jezusovega," Ljubljana, Zrinjskega 9. Tiskalo "Tiskovno društvo v Kranju." (S slikami, 189 in 23 strani.) Cena broširanemu izvodu 20 dinarjev, vezanemu v polplatno 25 Din, vezanemu v celo platno 30 Din. Za Ameriko 45c, 50c in 60c.

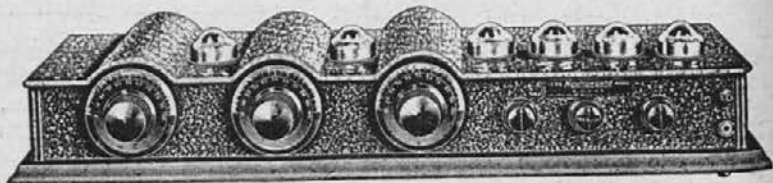
Starejši življenjepisi sv. Alojzija so že davno pošli. Velika je bila potreba in povpraševanje po novem lepem Alojzijeve življenjepisu. Zato se veselimo, da je 200letnica svetnikove kanonizacije pospešila to delo. Posebno pa nas veseli, da je tu prijel za pero poznavalec in ljubljani prijatelj naše mladine, prof. dr. Debevec.

Moderna krščanska mladina sicer dobro ve, da ji je sv. Alojzij prvi vzvišeni vzornik, pa ni malo tudi predsodkov, ki ji ga odbijajo. Naš pisatelj govori mladini, naj se Alojzija nikar ne boji, pa prav spretno brani marsikomu prestrogega in težko umljivega Alojzija ter dokazuje, kar je obljubil v uvodu: tudi Alojzij je šel po strmi poti železne volje, jeklene vztrajnosti; postavil si je zgodaj visok cilj in mu potem ostal neizprosno zvest skozi vsa deška in mladeniška leta. Ker je torej res Alojzij značaj — vzor, ne bodo po tem življenjepisu veselo segali le starši, vzgojitelji in prijatelji mladine, marveč tista mladina sama, ki ima smisel za — samovzgojo. Tako bo prelepi življenjepiš nov slovenski slovstven cvet, korak globlje naprej v našem duhovnem življenju in buditelj novih viteзов v naši mladini.

Knjiga je prikupljiva tudi po zunanji obliki. Tiskarna Tiskovnega društva v Kranju se je potrudila, da je delo tudi tehnično lično izvedla. Knjigo odlikuje fin papir, popolnoma nove črke, lepe slike, fin ovitek itd., tako da je cena za sedanje razmere nepričakovano nizka. Najzato nova knjiga, ki ima trajno vrednost, najde mesto v vseh knjižnicah in prijazen odziv pri vseh družinah in prijateljih notranjega življenja.

Dobiva se v vseh knjigarnah ali pa naravnost pri upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega 9.

NAŠ RADIO

West Allis, Wis. — Prosim, g. urednik, dovolite mi, da priporočim naročnikom Ave Marije v molitev mojo drago mater, ki mi je pred kratkim umrla, kot mi naznanja žalostna novica iz starega kraja. Moja mati so bili izvrstna katoliška žena in že dolgo tudi tretjerednica. Bolni so bili že od božiča in so v času svoje dolge bolezni prav pogosto prejeli sv. zakramente. Malo pred smrtjo so se zbrali pri njihovi bolniški postelji vsi domači in so se od vseh prav lepo poslovili. Od doma mi pišejo, da so še prav posebej imenovali mene, ki seveda nisem mogel biti pri njihovi lepi smrti. Z velikim veseljem in hvaležnostjo se spominjam vseh dobrot, ki so mi jih moja dobra mamica izkazali, zlasti da so me tako lepo v mojih mladih letih učili. Zato priporočam blago mater v pobožno molitev, da bi ji Bog tisočero povrnil vso njeno ljubezen do mene in do nas vseh.

—Marko Blut, zastopnik.

Dolenja vas pri Ribnici. — V noči 1. junija 1926 je grozen požar upepelil pol vasi Prigorica, občina Dolenja vas pri Ribnici, okraj Kočevje, Slovenija. Ob pol 2. uri ponoči se je zaslísal grozen klic: "Vstanite! Ogenj!" V času največjega dela, kako utrujen kmetič truden zaspi! A kateri klic je groznejši kot "ogenj," in kateri glas žalostnejši kot plat zvon! Kako so vpili in klicali prigoriški in rakitniški zvonovi na pomoč!

Že pred ognjem je bil nenavadno močan piš, ko pa je siknil prvi plamen, je zaplesal vihar tulec in sikajoč, kot da naznanja konec vsega.

Ves napor gasilcev je bil preslab, da bi lokalizirali ogenj, dokler ni prišel do zadnje hiše pri cesti, kjer je gosto vejevje pomagalo pridnim gasilcem, ki so z nadčloveškim naporom reševali nesrečno Prigorico!

Sledovi divje noči so grozni: 20 družin brez hiše, obleke, hrane! 11 gospodarjev ob gospodarska poslopja. 91 objektov je izginilo. Zatekli smo se za pomoč na vse strani! Našli smo izreden odziv. Osobito ribniška fara se je izkazala zelo plemenito. Denarja, lesa, sena, hrane so nam že darovali tudi drugod, osobito razni uradi nabirajo milodare, a grozna finančna kriza, gospodarska revščina ne dopušča večjih darov.

Odbor za pomoč pogorelcev v Prigoricu se trudi z vso požrtvovalnostjo, zato se obračamo tudi na dobra srca v Ameriki. Pomagajte osobito vi, ožji rojaki našim nesrečnim pogorelcem. Lepo vas prosimo! Kdo je večji siromak kot pogorelec, ki je ob večernem mraku bil še zadovoljen, posestnik, ob jutranji zori pa berač, brez skornjice kruha in bos!

Naprosili smo nekaj rojakov, ki bodo po hišah pobirali prostovoljne milodare, in ko se bodo oglasili, prosimo vas, odzovite se mihi prošnji. Druge pa prosimo, da pošljete na "Oubor za pomoč pogorelcev v Prigoricu, pošta Dolenja vas pri Ribnici, Slovenija."

Naj bratska srca vaša vsaj malo tuge in skrbi odzamejo trpečemu slovenskemu kmetiču, ki gara kot črna živina od zore do mraka, od zibelke do groba za lasten krov in skorjico kruha, pa je oboje izgubil brez lastne krivde.

Za odbor: **Kromar**, župan; **K. Škulj**, narodni poslanec.

Milwaukee, Wis. — Dragi gospod urednik! Najprej Vam povem, da sva bila z možem pri Vas v Lemontu za kronanje Matere Božje. Bilo je naravnost prekrasno in kaj takega se ne more nikoli pozabiti. Dalje Vam naznamim, da so bili pri nas presvetli g. škof Gnidovec iz Skoplja. Mi jih ne bomo nikoli pozabili, tako so bili ljubeznivi in prijazni, zlasti pa zavoljo prekrasnih pridig, pri katerih niti eno oko ni ostalo suho. Moj mož jih je vozil in jih je slučajno vprašal, če imajo naše liste Amer. Slovenec in Ave Marijo. Pa so rekli: "Ne morem." Potem smo se dogovorili, da Slovenci tukaj med seboj nakolektamo toliko, da jim naročimo oba lista. Naj imajo presvetli to za majhen dokaz naše hvaležnosti in za spomin od Slovencev v Milwaukee. Naročimo jim za dve leti in prosim, naznanite Vi g. škofu, da smo jim mi to naročili. Upam, da bodo veseli tega našega skromnega daru.—**Antonija Hudales**

Št. Vid nad Cerknico. — V zadnjih dveh letih se je pri nas marsikaj prenovilo. Farna cerkev je bila vsa potrebna popravila in se je res tudi popravila. Streha, ki je puščala, se je prekrila in prebarvala; okrog cerkve se je napravila kanalizacija, da odvaja vlago, in betonski hodnik; zdaj popravljamo okna, altar in cerkev slikamo. Slika jo stari mojster, edini slovenski freskant akad. slikar Simon Ogrin. Iz polovice, ki je izgotovljena, se vidi, da bo cerkev prava krona prijaznega našega grička. Toda ker ni nobene rože brez trnja, nas tudi tu teži denarno vprašanje. Mnogo so že domači farani žrtvovali za cerkev, a zdaj v teh težkih časih bi težko zmogli še vse te stroške sami. Zato se obračamo na Vas, domačini naši v Ameriki, da bi nam priskočili na pomoč s kakim darom, kakor ste nam pomagali za zvonove, za kar smo Vam še vedno iz srca hvaležni. Prepričani smo, da nam naše prošnje ne boste odbili. Priporočamo se pa tudi vsakemu blagemu srcu za kak blagohoten dar. Milodare hvaležno spreje-

ma: Župni urad Sv. Vid nad Cerknico, p. Begunje, Jugoslavija.

—**Janez Pucelj**, župnik.

Burton, Ohio. — Tu Vam pošiljam \$10, da vpišete v Apostolat sv. Franciška mojo hčerkico. To storim iz dvojnega namena. Prvič, da bo Vam malo pomagano, drugič, da bo to dar matere otroku za dan prvega sv. obhajila. Mislim, da je to najlepší dar. Deklece je staro osem let. Ker živimo tukaj na farmi, ne more v kat. šolo, zato se sedaj o počitnicah uči krščanskega nauka in bo šla 15. avgusta k prvemu sv. obhajilu. Pošljite mi tudi lepo molitveno knjižico v angleškem jeziku, ker za enkrat otrok še ne zna slovensko brati. Pozneje jo bom seveda tudi to naučila. Dalje pošljite tudi križec za okoli vratu, ker otroke učim, da vsako jutro in vsak večer poljubijo križec. — Za ostale otroke pa pošiljam kot članarino za Apostolat samo po 50c, ker nam gre kot farmerjem precej trda.

—**Katarina Adamič**.

Cleveland, Ohio. — Ne morem z besedami zapisati, kako prekrasne spomine sta pustila tu oba naša preljubezniva gospoda škofa iz starega kraja. Tistih presrečnih ur pač ne bomo pozabili do smrti, pa naj odlaša s svojim prihodom še tako dolgo. Posebno pridige prevzvišenih škofov so nam vsem šle k srcu, da se ne da povedati. Bog daj, da bi si prav vsi te zveličavne nauke naših apostolskih mož natanko zapomnili in se še bolj natanko po njih ravnali! Posebno smo bili opozorjeni na veliki dar sv. vere, v kateri smo bili že rojeni, da smo prejeli sv. krst že v najnežnejši dobi življenja brez najmanjših lastnih zaslug. O, kolika milost je to za nas! Prav zato se pa moramo tudi Bogu hvaležne izkazati in se moramo resno potruditi, da ljubimo Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje moči. To ljubezen homo pa samo na ta način dokazali, ako izpolnjujemo njegove zapovedi. Kako strašno je misliti na to, da so nekateri nesrečni ljudje, ki so bili krščeni v katoliški cerkvi, prejeli v njej tudi druge zakramente, pozneje so pa zašli in odpadli, da se danes sramujejo svojega katoličanstva! — Tako in enako so nas naši apostoli utrjevali v sv. veri in v ljubezni do Boga. Z veliko hvaležnostjo smo sprejemali njihove besede in si jih vtiskali v svoja srca. Radi bi kako poplačali škofoma trud, toda zlata in srebra nimamo, pa tudi s tem ni nič poplačano. Obetamo jima pa, da ne homo nikoli pozabili prelepih nauk in bomo po njih uravnavali svoje življenje v ljubezni do Boga in v vsej vdanosti do naših milih nadpastirjev.

—**Antonija Gnidovec**.

Ali zahtevate varnost za Vaš denar

tedaj kupite hipotekarne bonde prve vknjižbe (mortgage),
katere vam nudi ta splošno priznana bančna trdnjava ameri-
ških Slovanov.

Ti bondi so zavarovani proti izgubam z nepremičninami,
ki so dobro ocenjene in se nahajajo v lepih delih mesta.

Vlagajte svoje
denarje v to veliko in
varno banko.

KASPAR AMERICAN STATE BANK

1900 BLUE ISLAND AVE.

CHICAGO, ILL.

IMOVINA \$19,000,000.00.

KAKŠEN NAJ BO VAŠ DOM!!!

steljno opravilo. Poleti vas bodo prišli obiskati vaši prijatelji kako vam bo ugajalo, ako boste imeli lepo moderno pohištvo!

Mnogi ki so pri nas kupili pohištvo, ga danes po desetih letih ne dajo za isto ceno. Vidite, kako pametno je bilo ku-
piti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravilo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes.

Predno greste kam drugam, oglasite sa pri nas! Mi dajemo na lahka odplačila in sile ne delamo nikomur v tirjavi, vsi
naši odjemalci to vedo. POSEBNO SO VABLJENI ŽENINI IN NEVESTE.

Sedaj je tisti čas, da si opremito, očistite in pre-
novite vašo hišo za letno sezono. Zima vam je
pokvarila mnogo pohištva: Blazine in druge po-
piti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravilo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes.

Kadar imate pa pohištvo že v svoji hiši je pa
še druga potrebna stvar, namreč: Victor Grama-
fon in plošče. Vsaki ve, da so "VICTOR'S NAJ-
FINEJŠE V AMERIKI." Boljših muzikaličnih
aparatorov ni, kakor so najmoderneje sedaj na raz-
polago "VICTOR" aparati. Ko slišite Victor
Gramafone VITO-
NOLAS, se vam zdi,
da slišite velike org-
lje in prave cerkve-
ne pesmi, ali pa da
slišite iz zvonika
krasno potrkavanje.
Nikdo ne more ver-
jeti, kako močne gla-
sove imajo in kako
jasno in različno se
sliši. Pridite ali pa
pišite za pojasnila.
Drage volje vam
pošljemo vsa pojas-
plošče in gramafoni.

nila. Ko boste slišali te novovrstne muzikalije, se boste čudili, da se more kaj sličnega doseči, kakor so te

Za obilo naročil in udeležbe se priporočamo: **A. GRDINA in SINOVI**

6019 St. Clair Ave. Podružnica 15301-7 Waterloo Rd. Stanovanje 1035 E. 62nd St., Cleveland, O.

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777
1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše: Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi
brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očiščuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik

2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovcem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —
2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —
Svoji k svojim.
Phone Canal 5889
1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

MIKE ŽELLE

SLOVENSKA GROCERIJA
6314 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Se priporoča v naklonjenosti!